

หนึ่งร้อยสามสิบเอ็ด

เยอนเมืองเลียนอวี่

เมืองเลียนอวี่มีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาล กำแพงสีดำทะมึนราวกับน้ำหมึกให้ความรู้สึกอึดอัดกดดัน ยามเห็นประตูเมืองเบื้องหน้าก็รู้สึกแทบหายใจไม่ออกคล้ายถูกกดทับหนักหน่วงรุนแรง ทำให้การก้าวย่างเป็นไปอย่างยากลำบาก

‘เมืองเลียนอวี่... สามคำบนป้ายประตูเมืองดูมีพลังอำนาจอันกล้าแข็ง ราวกับจะสะท้อนออกมาให้สัมผัสได้

ประตูเมืองสูงเทียมเมฆ ยิ่งใหญ่เกรียงไกรชวนให้รู้สึกขยาดเกรง คนทั้งกลุ่มพากันหยุดฝีเท้าลงหน้าประตูเมือง

จื่อเหยียนเต็บโตขึ้นในเมืองเลียนอวี่ตั้งแต่เด็ก นางจึงไม่รู้สึกอะไรนัก ทั้งยังได้รับสิทธิ์เข้าออกเมืองเลียนอวี่อย่างอิสระ แต่พวกซูลู่กลับสัมผัสถึงพลังอันน่าเกรงขามของเมืองเลียนอวี่ได้อย่างชัดเจน เพราะเหตุนี้เองจึงเกิดปัญหาขึ้น

คนเฝ้าประตูเมืองไม่ยอมให้พวกนางผ่านเข้าไป

“ศิษย์ที่เข้าไปได้ แต่สำหรับคนนอก หากไม่มีคำสั่งจากผู้เฒ่าทั้งสาม ใครก็เข้าไปไม่ได้ทั้งนั้น ขอศิษย์พี่โปรดเข้าใจด้วย” ผู้ที่เฝ้าเวรยามในวันนี้เป็น

ศิษย์สำนักผู้เฒ่าสาม อีกฝ่ายทำท่าทางโอหังลำพอง เชิดหน้าขึ้นอย่างไม่เห็น
ผู้ใดอยู่ในสายตา

จื่อเหยียนหน้าตึง “คนเหล่านี้หาใช่คนนอกไม่ แม้ไม่มีคำสั่งของผู้เฒ่า
ทั้งสาม แต่ก็มีคำฝากฝังจากท่านประมุข เจ้ากล้าขัดขวางอย่างนั้นหรือ”

สมณานามธิดาเทพแห่งเมืองเลียนอวี่ของผู้เฒ่าสามถูกจื่อเหยียนแย่ง
ชิงไป เพราะเหตุนี้บรรดาศิษย์ในสำนักผู้เฒ่าสามจึงไม่ชอบหน้าจื่อเหยียน
มาโดยตลอด แม้ไม่มีสาเหตุก็ยังคอยหาเรื่องก่อวุ่น แล้วนับประสาอะไรกับ
ยามนี้ที่มีเหตุผลให้นำไปกล่าวอ้างได้อย่างเต็มปากกันแล้ว

ด้วยเหตุนี้หลันอี่จึงแค้นเสียงเยือก “ศิษย์พี่ หากไม่มีคำสั่งจากผู้เฒ่า
ทั้งสาม ใครก็ปล่อยให้คนแปลกหน้าเข้าไปไม่ได้ทั้งนั้น!” นางปรายตามองกลุ่ม
ชูลู่อย่างเย็นชาก่อนจะเอ่ยเสียงหยั่น “เมืองเลียนอวี่เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์
คนต่ำช้าภายนอกคิดอยากเข้าก็เข้ามาได้อย่างนั้นหรือ”

ที่จื่อเหยียนบอกว่ามีคำฝากฝังจากท่านประมุขนั้น หลันอี่ไม่เชื่อเลย
แม้แต่นิด อย่าว่าแต่ตอนนี้ที่ท่านประมุขหายไปอย่างไร้ร่องรอย ต่อให้เขายัง
อยู่ในจักรวรรดิแห่งนี้จริง มีหรือที่ท่านจะอนุญาตให้คนนอกเข้ามา เรื่องนี้ไม่มี
ทางเป็นไปได้ ศิษย์คนอื่นๆ ที่อยู่ด้านหลังหลันอี่ต่างพากันหัวเราะลั่น

ใบหน้าจื่อเหยียนเขียวคล้ำ ครานั้นนางยังเด็ก พลังยุทธ์ยังอ่อนด้อย
ท่านอาจารย์ก็ไม่อยู่ที่เมืองเลียนอวี่เป็นเวลาหลายปี แม้ว่านางจะได้รับสมญา
นามว่าเป็นธิดาเทพ แต่สถานะนางหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ แล้วนับประสาอะไรกับ
ตัวนางที่เดินทางไปยังโลกภายนอกมาหลายปี คนพวกนี้จึงแทบไม่เห็นนางอยู่
ในสายตาเลยด้วยซ้ำ จื่อเหยียนยกหางตาขึ้นอย่างเย้ยหยัน

คนอื่นอาจจะไม่รู้ แต่นางรู้อยู่แก่ใจดีที่สุดที่สุด ความเอ็นดูไร้ขีดจำกัดที่ท่าน
อาจารย์มีต่อชูลู่ นั้น ไม่ว่าใครก็เทียบชั้นไม่ได้ นางกล้าพูดได้เลย ขอเพียง
ชูลู่อยู่กับท่านอาจารย์แค่คำเดียวว่าต้องการเมืองเลียนอวี่ทั้งเมือง มีหวังท่าน
อาจารย์คงจะถามกลับไปด้วยซ้ำว่า แค่เมืองเลียนอวี่เมืองเดียวก็พอกับความ
ต้องการนางอย่างนั้นหรือ เพราะแบบนี้พวกของหลันอี่... “หึๆ” จื่อเหยียนหัวเราะ

หยันในใจ

แน่ละ มีท่านประมุขหนูลงหลังก็เรื่องหนึ่ง แต่ตอนนี้ท่านประมุขไม่อยู่
เรื่องขึ้นปะตัวพรรคนี้ พวกนางคงต้องจัดการกันเอง

จื่อเหยียนยังไม่ทันได้ปริปาก ชูลัวก็หัวเราะเอื่อยๆ ก่อนหยิบแผ่นป้าย
หนึ่งให้จื่อเหยียน “ส่งแผ่นป้ายนี้ให้พวกนางดู”

มันคือป้ายเพชร! ชูลัวเผยไม้ตายของนางออกมาอย่างไม่ปิดบัง

“ลั่วลั่ว...” จื่อเหยียนมีท่าทีลังเล ท่านอาจารย์สั่งเอาไว้ว่าให้อำพราง
สถานะมิใช่หรือ นำออกมาแบบนี้มีเท่ากับเปิดเผยตัวตนหรือไร

ชูลัวกลับหัวเราะออกมา “จะปิดบังอำพรางหรือเปิดเผยใจแจ้ง ช้าย่อม
รู้อยู่แก่ใจ” ความหมายก็คือไม่ว่าคนอื่นจะคิดเช่นไร ขอเพียงนางสำรวจตน
และพยายามฝึกฝนด้วยความตั้งใจ ก็เรียกได้ว่าบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ท่าน
อาจารย์กับพ่ออนุธรรมต้องการแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น แม้จะยังไม่ทันได้เข้าไปใน
เมืองเลี่ยนอวี่ ชูลัวก็สัมผัสได้ถึงอันตรายที่แฝงอยู่รอบด้านแล้ว หากไม่แสดง
สถานะออกมาและขดตัวอยู่ในกระตองราวกับเต่า ด้วยพลังยุทธ์ของนางใน
เวลานี้ ใครคิดรังแกก็คงรังแกได้เต็มที่ กระทั่งเช่นฆ่าสังหารก็เชื่อว่าจะเป็น
ไปไม่ได้ เพราะเหตุนี้ชูลัวจึงต้องเผยสถานะนางออกมา ขอเพียงแค่นางเผยตัว
อย่างน้อยก็จะมีใครกล้าลงมือกับนางอย่างสกปรก

“ในเมื่อเจ้าตัดสินใจแล้ว เช่นนั้นก็ยอมได้” จื่อเหยียนลึงโลดขึ้นในใจ
กลับมาถึงเมืองเลี่ยนอวี่ทั้งที ถ้ายังต้องอดทนอดกลั้นอีกละก็ นางคงรับไม่ได้
เหมือนกัน

นางปั้นหน้าขีมิ ก่อนจะหยิบป้ายเพชรมาโบกตรงหน้าหลันอี่ จากนั้น
ก็เอ่ยเสียงเยือก “เห็นแล้วหรือไม่ ยังไม่รีบเปิดประตูเมืองอีก!”

ป้ายเพชร... อำนาจสูงสุดแห่งเมืองเลี่ยนอวี่ สถานะสูงส่งกว่าผู้เฒ่า
ทั้งสาม

หลันอี่ยอมรู้อยู่แล้วว่าป้ายเพชรคือสิ่งใด นางเคยเห็นมันครั้งสองครั้ง
แต่เจ้าตัวดูจะไม่แน่ใจว่าป้ายเพชรตรงหน้าเป็นของจริงหรือปลอม

ไม่ว่าจะเป็นของจริงหรือปลอม หากนางบอกว่าปลอม เช่นนั้นมันก็ต้องเป็นของปลอม! เพราะเหตุนี้หลันอิจึงเพียงเลิควืมจื่อเหียน “จื่อเหียนช่างกล้านัก! เพียงเพื่อจะพาคนนอกเข้าเมือง เจ้าถึงกับกล้านำป้ายเพชรปลอมมาลวงข้าอย่างนั้นหรือ เด็กๆ จับตัวพวกนี้ไว้!”

ตึกๆๆ!

คนกลุ่มหนึ่งปรากฏตัวขึ้นด้านหลังหลันอี้ ทั้งเด็กหนุ่มและเด็กสาว แวตาแต่ละคนดูร้าย ทำทางเหี้ยมโหด คนทั้งกลุ่มรุมล้อมพวกซูลัวเอาไว้ ขอเพียงหลันอ้ออกคำสั่ง พวกเขาก็จะสังหารซูลัวทันที บรรยายากคัในขณะนี้ พลันชะงักนิ่ง

จื่อเหียนโมโหจนแทบบ้า หลันอี้ประสาทเสียหรือไร กล้าสั่งหารพวกนางอย่างไม่กลัวตายเช่นนั้นหรือ ถึงอย่างไรตนก็เป็นถึงธิดาเทพ ยิ่งซูลัว... ถ้าซูลัวบาดเจ็บแม้เพียงนิด หลันอี้รวมทั้งคนที่อยู่ด้านหลังทั้งหมดก็ต้องลงหลุมไปด้วยเช่นกัน!

“หลันอี้ เจ้ากำลังรันทาที่ตาย”

จื่อเหียนน้อยออกมา แต่ดูเหมือนว่าหลันอี้จะไม่ยอมรับฟังความจริง นางหัวเราะหยิน ก่อนจะยกมือขึ้นแล้วออกคำสั่งทันที

“ป้ายเพชรปลอม โทษสมควรตาย! ธิดาเทพกับคนสามัญมีความผิดร่วมกันทุกคน สังหารไม่วั้น!” ทันใดนั้นหลันอี้ก็กระโจนใส่จื่อเหียนอย่างรวดเร็ว นางชิงชิงจื่อเหียน รู้เพียงว่าหากกำจัดจื่อเหียนได้ สถานะธิดาเทพก็จะกลับมาเป็นของผู้เผ่าสามอีกครั้ง และตำแหน่งธิดาเทพนั้นก็ควรตกเป็นของศิษย์สำนักผู้เผ่าสาม!

“ดูหน้อยซิว่าหลายปีมานี้ เจ้าจะยังอ่อนแอเหมือนที่เคยเป็นมาหรือไม่!” หลันอี้ทะยานเข้าหาจื่อเหียนประหนึ่งอินทรี ออกกระบวณท่าสังหารอย่างไม่รีรอ

“หลันอี้ เจ้าสมควรตาย!” จื่อเหียนบริภาษออกมา คิดไม่ถึงเลยว่า หลันอี้จะร้ายกาจถึงเพียงนี้ อีกฝ่ายต้องการสังหารนางอยู่แล้ว ถึงตอนนั้นหาก

เรื่องไปถึงหูท่านผู้เฒ่าทั้งหลาย คนตายไปแล้วก็ย่อมจับมือใครดมไม่ได้ ที่แท้ก็วางแผนเอาไว้แล้วอย่างรอบด้านนี่เอง แต่คนอย่างจื่อเหียนไม่มีทางปล่อยให้แผนชั่วของอีกฝ่ายสำเร็จได้เป็นอันขาด นางหัวเราะหยัน ก่อนจะออกกระบวนท่าไม้ตายสังหารเช่นกัน

ตอนเดินทางออกจากเมืองเลี่ยนอวี้ นางเพิ่งมีพลังยุทธ์เพียงแค่อันดับเจ็ดเท่านั้น ครั้งนั้นพลังยุทธ์ของหลันอีสูงกว่านางมากนัก เพราะเหตุนี้เองหลันอีถึงได้กล้าวางอำนาจบาตรใหญ่ต่อหน้านางเพียงนี้ แต่ตอนที่ทั้งคู่ประมือกัน หลันอีก็ถึงกับสิ้นสะท้านไปทั้งร่าง หลังจากขัดฝ่ามือและพุ่งทะยานเข้าหากันแล้ว ทั้งสองฝ่ายก็กลับมายืนประจันหน้ากันอีกครั้ง

“เจ้า!” หลันอีเบิกตากว้างมองจื่อเหียนอย่างไม่เชื่อสายตา “ไหนพลังยุทธ์ของเจ้าถึงได้พุ่งพรวดขึ้นรวดเร็วเพียงนี้ ข้าไม่เชื่อ!”

“หึๆ” จื่อเหียนแค้นหัวเราะหยัน ทว่าไม่ตอบคำถาม

“จากลาสามวันกลายเป็นอื่น มิน่าเจ้าถึงกล้ากำแหงเพียงนี้ ที่แท้ก็มีคนให้ท้ายนี่เอง” ใบหน้าหลันอีบิดเบ้ ความริษยาในแวตานั้นแทบปิดไม่มิด “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็วัดฝีมือให้รู้ไปเลยแล้วกัน!”

จื่อเหียนที่เคยอ่อนแอกว่านางมากกลับเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะเวลาเพียงไม่กี่ปี หลันอีไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง รวากับว่าคนที่นางดูแลมาโดยตลอดกลับตีตนเสมอ ทำให้นางหวาดระแวง ความคิดที่จะกำจัดจื่อเหียนจึงทวีมากขึ้น สองฝ่ายขัดฝ่ามือไม่ยั้ง แต่เพราะพลังยุทธ์ไม่ต่างกันเท่าไร จึงยังต่อสู้ติดพันกัน

นอกจากทั้งสองแล้ว คนอื่นๆ ก็ใช้ว่าจะนิ่งดูตาย เพราะยามนี้บรรดาศิษย์สำนักผู้เฒ่าสามที่ตีวงล้อมต่างกรูกันเข้ามาหมายจะสังหารพวกเขาให้สิ้นซาก

“ทนไม่ไหวแล้ว! ข้าขอสู้ตาย!” เป่ยเจินอึ้งเกิดโทสะขึ้น ดวงตาขึ้นเส้นเลือด เขาไม่เชื่อหรือกว่าในเมื่อซูลั่วมีประมุขเมืองเลี่ยนอวี้ถือหางปกป้องถึงขนาดนั้นทั้งคน พวกเขาจะยังถูกผู้อื่นรังแกได้ง่ายๆ

เปย์เงินอิ่ง หลันเซวียน และอันเยียมหึงเข้าห้าพันกับคนที่เหลือ
สถานการณ์ในเวลานี้ยากขึ้นคิดว่าใครจะปราชัย

ซูลัวยีนั่งอยู่ที่เดิม แวดตาของนางไม่เปลี่ยนไป ยังคงลึกล้ำยากจะ
คาดเดา นางถอนใจเบาๆ ตลอดระยะเวลาที่เดินทางมาถึงเมืองเลี่ยนอวี่นั้น
เต็มไปด้วยอุปสรรคมากมาย กว่าที่จะมาถึงจุดหมายได้ก็ทำให้เรื่องง่ายตาย กลับ
กลายเป็นว่าถูกขัดขวางอยู่ด้านนอกเสียอย่างนั้น ซ้ำยังหมายจะสังหารให้ตาย
อีก ช่างดูเด็ดเดี่ยวจริงเชียว...

ซูลัวหวัระเพื่อนพลางส่ายหน้า ดูท่าแล้วเมืองเลี่ยนอวี่แห่งนี้อันตราย
กว่าที่นางคาดคะเนเอาไว้แน่ แต่แบบนี้ก็ตีเหมือนกัน ยิ่งอันตราย พลังยุทธ์ก็
ยิ่งก้าวหน้าได้เร็วขึ้น

ซูลัวมองการต่อสู้อยู่ครู่หนึ่ง คิ้วเรียวขมวดแน่นเมื่อเห็นเปลวเพลิง
สีน้ำเงินสายหนึ่งที่หลันอี่ปล่อยออกมากระหว่างต่อสู้ พอเปลวเพลิงนั้นพุ่งเข้ามา
การโจมตีของจื่อเหียนก็หนักหน่วงขึ้น เห็นได้ชัดว่านางอยากยุติการต่อสู้
โดยเร็ว ซูลัวคาดเดาว่าหลันอี่คงจะเรียกกำลังเสริม

เป็นไปตามคาด เพียงครู่เดียวเท่านั้น เกราะหนึ่งใบชุดสีเหลืองก็ปรากฏ
ขึ้น หมิงชุดเหลืองเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว แค่ปราดมองซูลัวก็รู้ทันทีว่าพลัง
ยุทธ์ของอีกฝ่ายสูงกว่าจื่อเหียนและหลันอี่มาก หมิงชุดเหลืองยืนอยู่บน
กำแพง นางปรายตามองเหตุการณ์ด้านล่างด้วยสายตาเย็นชา

“ศิษย์พี่หวงอี่ รีบช่วยข้าจับจื่อเหียนเร็ว! นางกล่าพลอมแปลงป้าย
เพชรเพื่อนำจารย์บุรุษเข้าเมืองเรา!” หลันอี่รีบเอ่ยฟ้องทันที

“เหลวไหล! ป้ายเพชรเป็นของจริง!” จื่อเหียนพ่นเสียงสีทางจุมูก
หวงอี่กวาดตามองกลุ่มซูลัวด้วยสายตาเย็นยะเยือก จากนั้นก็เบน
สายตามาที่จื่อเหียน “เจ้าพาคคนนอกเข้ามาอย่างนั้นรี”

“เป็นคำสั่งของท่านอาจารย์” จื่อเหียนหวัระหยัน

“จื่อเหียน นั่งคนกำแหง! ถ้าไปปดมดเท็จ!” หวงอี่ลอยตัวลงมาด้าน
ล่าง ก่อนจะลงมือกับจื่อเหียนทันที ใ้รู้ว่านางจะเชื่อคำพูดของหลันอี่ทุกอย่าง

เพราะสำหรับจื่อเหยียนแล้ว นางคือศัตรูของศิษย์สำนักผู้เฒ่าสาม การที่อีกฝ่ายเป็นปฏิปักษ์กับนางจึงเป็นเรื่องธรรมดา หวงอีจึงไม่ลังเลที่จะลงมือกับจื่อเหยียน

“น่าชิงชังนัก!” จื่อเหยียนอัดอั้นตันใจจนแทบคลั่ง เพียงหล่นอีนางพอรับมือไหว แต่ยังมีหวงอีอีกคน ครานี้นางแทบร้องให้ออกมาจริงๆ

หวงอีออกกระบวนท่าสังหาร กระบี่เย็นเยียบพุ่งออกจากฝักตรงเข้าไปแผ่นหลังของจื่อเหยียนราวกับงูพิษ

ฝีมือของหวงอีหาได้ร้ายกาจไม่ ออกจะนุ่มนวลไปด้วยซ้ำ แต่เพราะความเร็วที่มากเกินไป พลังยุทธ์ของจื่อเหยียนในขณะนั้นจึงไม่อาจต้านทานไว้ได้ ในช่วงวิกฤติแห่งความเป็นความตายนั้นเอง เสียงเกร็งกึกดังขึ้น แสงสีขาวปะทะใส่กันเป็นลำแสงแวววาวจากเล่มกระบี่ เมื่อมองดูอีกครั้ง กระบี่ในมือหวงอีก็เหลือเพียงด้าม ส่วนตัวเล่มที่เปี่ยมไปด้วยรังสีสังหาร ยามนั้นนอนแน่นิ่งอยู่บนพื้นดิน

วินาทีนั้นบรรยากาศรอบด้านเงียบสนิท ทุกคนหยุดกระบวนท่าลงทันที ก่อนจะจ้องที่พื้นนั้น ไม่มีใครกล้ามองสีหน้าของหวงอีเลยแม้แต่คนเดียว

ยามนี้สตรีในชุดสีเหลืองผู้มีใบหน้าหมดจดงดงาม แววตาลึกล้ำยากจะคาดเดาจ้องเขม็งมายังซูลั่ว นางขบริมฝีปากล่างแน่น น้ำเสียงฉายโทสะที่แทบข่มกลืนเอาไว้ไม่อยู่ “เป็นฝีมือเจ้า?”

กระบี่อาภรณ์ที่ท่านอาจารย์มอบให้นางถูกผู้อื่นตัดสะบันงาจนขาด เช่นนี้เท่ากับถูกหยามหน้าชัดๆ เป็นการหยามศักดิ์ศรีครั้งใหญ่ที่สุดในชีวิต! หวงอีเป็นศิษย์ลำดับที่สามในสำนักผู้เฒ่าสาม นางเป็นคนยโสโอหังมาแต่ไหนแต่ไร พลังยุทธ์ก็กล้าแข็งมาก ใครๆ ต่างก็ต้องไว้หน้านางทั้งนั้น แต่ตอนนี้ศักดิ์ศรีของนางถูกเหยียบย่ำจนไม่เหลือชิ้นดีแล้ว

“หรือว่าดวงตาของเจ้ามีไว้เป็นเครื่องประดับเท่านั้น เห็นอยู่ชัดๆ ยังต้องถามซ้ำให้มากอีกอย่างนั้นหรือ” ซูลั่วสวนกลับอย่างไม่พอใจ เมื่อครู่หวงอีออกกระบวนท่าสังหาร หากจื่อเหยียนถูกแทงเข้าละก็ มีหวังต้องมอดม้วย

เป็นแน่ เช่นนี้แล้วจะไม่ใช่ชูลัวโมโหได้อย่างไร เพราะเหตุนี้นางจึงเรียกกระบี่
เจิ้งอิ่งออกมาทำลายอาวุธของหวงอีเสีย

“ดี! ดีมาก” พอเห็นท่าทางสงบนิ่งของชูลัว หวงอีก็โมโหจนเส้นเลือด
ที่ขมับเต้นตุบๆ สองมือกำเข้าหากันแน่นจนเส้นเอ็นปูดโปน “ตายเสียเถอะ!”
หวงอีเหือดดาลถึงขีดสุด จากนั้นก็ออกกระบวณท่าไม้ยั้ง ทุกกระบวณท่าล้วน
แต่หมายเอาชีวิตทั้งสิ้น

ชูลัวเองก็หาใช่คนธรรมดาสามัญ นางตั้งรับกระบวณท่าของหวงอีได้
ทุกครั้งและรอดพ้นอันตรายมาได้อย่างปลอดภัย

พลัษุทธ์ของทั้งสองฝ่ายไม่ด้อยไปกว่ากัน ด้วยเหตุนี้จึงยากที่จะรู้ว่า
ใครจะแพ้หรือใครจะชนะในชั่วเวลาเพียงเสี้ยววินาที สุดท้ายทั้งสองฝ่ายก็ปล่อย
ไม้ตายออกมาขัดพลังฝ่ามือเข้าใส่ สองร่างทะยานเข้าหากัน ทำเอาฟ้าดิน
สะเทือนเลื่อนลั่นดังครืนคราน

“เจ้ามีพลัษุทธ์แข็งแกร่งดีเหมือนกันนี่ ดูท่าว่าหากไม่ออกกระบวณท่า
สังหาร ข้าคงกำจัดเจ้าไม่ได้!” หวงอีหัวเราะหยัน จากนั้นก็สะบัดมือขึ้นหนึ่ง
ครั้ง แล้วย่ออันหนึ่งปรากฏขึ้นกลางฝ่ามือ แลอันนั้นเป็นสีกา ไม้รู้ว่าสร้างขึ้น
จากวัสดุใด สีของมันให้ความรู้สึกน่าเกรงขามไม่น้อย

สายตาของชูลัวจับไปที่สีกา สักครู่ก็ไม่ดีใจขึ้นในใจราวกับว่า
แล้วย่ออันนั้นดูกลมกลืนวิญญานตนเองเข้าไปได้ ชูลัวตั้งสติขณะกำหนดแน

“ครึ่งเดือนก่อน ท่านอาจารย์มอบสื่ปลิตวิญญานให้ข้า และเจ้าจะเป็น
คนแรกที่สั่งเวยชีวิตให้สื่ปลิตวิญญาน! ถือว่าเป็นเกียรติของเจ้านักที่สละ
เลือดให้อาวุธของข้า” น้ำเสียงหวงอีทั้งราบเรียบและเย็นชา ไม่แฝงความรู้สึก
ใดๆ เลยแม้แต่นิด ราวกับว่าเป็นเรื่องปกติที่ชูลัวต้องจบชีวิตลงด้วยสื่ปลิต
วิญญานอันนี้

สื่ปลิตวิญญาน? ที่แท้ก็เป็นอาวุธที่มีอานุภาพคุกคามต่อจิตวิญญาน
จริงๆ เวลานี้จิตใจชูลัวกลับมาสงบนิ่งดังเดิมแล้ว นางเผชิญหน้ากับแววตา
ดูแคลนของหวงอีด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างไม่ขลาดกลัว

“อย่างนั้นหรือ โจน่าจึงรู้สึกว่าคนผู้นั้นจะเป็นเจ้ากันเล่า”

“เช่นนั้นก็ค่อยดู!”

ไมทันสิ้นเสียง หวงอีก็ทะยานร่างเข้าหาซูลัวอย่างรวดเร็วยานสายฟ้าเร็วเสียงจมองไม่ทัน แล้วยาวลีฟ้าตัวโตไลบหน้าซูลัวซึ่งเป็นเป้าหมาย ฟ่งไปยังดวงตาของนาง พอเห็นว่าดวงตาที่งดงามไร้สิ่งใดเทียบเทียมกำลังจะถูกทำลายทุกคนก็ได้แต่เบนสายตามามองซูลัวอย่างตระหนกและแทบหยุดหายใจ

ซูลัวสัมผัสได้ถึงความน่าเกรงและพลังกดดันที่ทำให้จิตวิญญาณสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ทว่าวินาทีนั้นเอง หญิงสาวก็ยกมูมปากหัวเราะหยัน

มิติว่างเปล่า! นางครอบร่างเอาไว้ด้วยมิติว่างเปล่า แต่จึงหะเดียวกันนั้น หวงอีก็ก้าวเข้ามาในเขตมิติว่างเปล่าของนางด้วยเช่นกัน เป็นที่รู้กันดีว่าซูลัวผู้ครอบครองมิติว่างเปล่าย่อมเก่งกว่าผู้มีพลังยุทธ์ในระดับเดียวกัน คำกล่าวนี้ทำให้คำเอ่ยพล่อยๆ แต่พิสูจน์ให้เห็นแล้วอย่างชัดเจน

เหมือนกับหวงอีในเวลานี้ พอเหยียบเข้ามาในมิติว่างเปล่า แม้ว่ารอบกายจะโปร่งใสเหมือนไม่มีสิ่งติดปกติใดๆ แต่ความรู้สึกที่ราวกับถูกควบคุมก็ทำให้นางใจหายวาบขึ้น ถึงขั้นหัวใจระตุกูป

ในการปะทะกันของยอดฝีมือ ความแตกต่างทางชั้นเชิงเพียงนิดย่อมนำมาสู่ความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง ด้วยเหตุนี้ในระยะเวลาสั้นๆ เพียงชั่วพริบตา หวงอีก็เผยจุดอ่อนให้ซูลัวเห็นเสียแล้ว ซูลัวเคลื่อนไหวรวดเร็วราวกับปีศาจ จังหวะที่หวงอีกระโจนเข้าใส่ นางก็หลบวูบไปอยู่ด้านหลังของอีกฝ่าย ก่อนจะสะบัดข้อมือ จากนั้นกริชเหินหาวก็ปรากฏขึ้นในมือขวา ข้อนิ้วขวাপานหยกกุมด้ามกริชเอาไว้แน่น ครั้งนี้นางไม่คิดจะปาดลาคอของหวงอี เพราะแบบนั้นคงไม่ทันเวลา ซูลัวจึงพลิกเพลงเอาตามสถานการณ์ กริชคมกริบแทงเข้าที่แผ่นหลังของหวงอี และตำแหน่งนั้นก็เฉียดใกล้หัวใจพอดี!

ฉะ!

เสียงแจ่มชัดดังสะท้อนขึ้นกลางอากาศ เป็นเสียงกริชที่แทงลงไปในตัวเนื้อ สัมกับเป็นหวงอี นางรวบรวมกำลังทั้งหมดเบี่ยงตัวหลบในวินาทีวิกฤติ

เดิมทีนางคิดว่าด้วยความเร็วของตน การหลบเลี่ยงอีกฝ่ายคงไม่ใช่เรื่องยาก แต่หวังอิ๋วว่าเวทนาพึงได้พบกับมิตีว่างเปล่าของซูลัวเป็นครั้งแรก นางไม่รู้ว่ายามที่ตกอยู่ในมิตีว่างเปล่า ความเร็วก็จะถูกบั่นทอนลงด้วย! เพราะเหตุนี้ หวังอิ๋วจึงถูกกริชเล่มนั้นปักเข้าที่หลังเต็มๆ แม้ว่าจะไม่ถูกจุดตายอย่างชั่วหัวใจก็ตามที

ร่างหวังอิ๋สั่นสะท้าน นางก้มลงมองอย่างไม่อยากเชื่อ เลือดสดๆ ไหลซึมออกจากบาดแผลบริเวณแผ่นหลังซึ่งถูกกริชแทงทะลุมายังทรวงอก ซ้ายทะลักออกมาอย่างรวดเร็วแล้วอาบย้อมไปทั่วร่าง รวกับดอกโบตั๋นที่บานสะพรั่งเจิดจ้า ขณะที่หวังอิ๋กำลังตะลึงพริ้งเพริดอยู่นั้น กระบี่เจิ้งอิงก็ปรากฏขึ้นในมือซูลัวอีกครั้ง

หวังอิ๋สัมผัสได้ถึงอันตรายที่กำลังจะมาเยือน นางวิ่งไปข้างหน้าตามสัญชาตญาณ ทว่าบัดนี้กระบี่เจิ้งอิงพุ่งออกจากมือซูลัวแล้ว และกำลังไล่หลังอีกฝ่ายไปติดๆ หวังอิ๋วไม่หยุด ซูลัวที่ครอบกายด้วยมิตีว่างเปล่าก็วิ่งตามไป ส่วนกระบี่เจิ้งอิงนั้นพุ่งทะยานเข้าใกล้หวังอิ๋ขึ้นทุกที

ภาพเหตุการณ์นี้ดูน่าขนขยับยิ่งนัก แต่กลับไม่มีใครหัวเราะเลยสักคน ผู้มีฤทธิ์ระดับหวังอิ๋วถูกซูลัวตามไล่ล่าติดพันแบบนี้ หนีไปทางใดก็ดูจะไม่พ้นสักทาง ใบหน้าของหลันอิ๋เริ่มหะมิงลง ดวงตาฉายแววเย็นเยียบ

ตอนที่กระบี่เจิ้งอิงกำลังรุกไล่หวังอิ๋อยู่นั้น ซูลัวก็หยุดฝีเท้าลง เพราะนางสังเกตเห็นว่าหวังอิ๋ววนเป็นวงกลม ไม่นานอีกฝ่ายก็ต้องกลับมาปะทะตนเองอีกครั้งแน่

แล้วก็เข้าไปตามคาด หวังอิ๋วกลับมายังทิศทางเดิมที่ซูลัวยืนรออยู่ หญิงสาวยื่นปากหลักยึดกริมอยู่ที่เดิมพลางจ้องไปที่แล่ปลิดวิญญาณในมืออีกฝ่าย แล่อันนี้มีผลกับจิตวิญญาณของนาง ไม่รู้ว่าอานุภาพของมันจะแข็งแกร่งขนาดนั้นจริงหรือไม่

จังหวะนั้นเองซูลัวก็เร่งความเร็วของกระบี่เจิ้งอิงขึ้น ขณะที่ฝ่ายนั้นวิ่งสวนมา หญิงสาวก็ผนึกสัญลักษณ์รูปร่างซับซ้อนที่ปลายนิ้ว เพียงเท่านั้น...

แล้วปลิดวิญญาณก็ลอยละลิวมาอยู่ในมือซูลัว

เมื่อปลิดวิญญาณตกอยู่ในมือ ซูลัวก็สะบัดแส้ใส่แผ่นหลังของ หวงอีอย่างหนักหน่วงทันที นางยังจำคำพูดเมื่อครั้งที่หวงอีเอ่ยได้

หวงอีไม่ทันรู้ตัวเลยด้วยซ้ำว่าปลิดวิญญาณหลุดจากมือตนไปแล้ว พอสำเหนียกได้ถึงอันตรายและพลังคุกคามที่มีต่อจิตวิญญาณซึ่งโถมเข้าใส่ จากเบื้องหลัง นางถึงตระหนักได้ว่าปลิดวิญญาณที่ถูกมัดไว้ในมือหายไป เสียแล้ว!

“น่าชิงชังนัก!” หวงอีโมโหจนแทบคลุ้มคลั่ง สภาพของนางในยามนี้ เรียกได้ว่ากระเซอะกระเซิง เหงื่อแตกพลั่กเต็มหน้า ผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้า เปียกชื้นไปด้วยเหงื่อลูไปกับแผ่นหลัง แต่ไม่ว่านางจะร้องแหยกกระเซอ เพียงใด คนที่ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบก็คือนาง หวงอีรู้ว่าหากถูกรุกไล่แบบนี้ต่อไปละก็ คงรักษาชีวิตไว้ไม่ได้แน่ ดังคำกล่าวที่ว่า ‘ขุนเขากว้างใหญ่ ไยกลัว ไร่พินเผา’ นางยังมีศิษย์ร่วมสำนักผู้เฒ่าสามหนุ่หลังอยู่อีกตั้งมาก ยังต้อง กลัวว่าจะไม่ได้ล้างแค้นในวันนี้หรือไร

หวงอีจึงตะโกนลั่นออกมาขณะที่กำลังวิ่งหนี “วันนี้กระบวนท่าของข้า อาจจะเทียบชั้นไม่ได้ แต่รอให้...” นางพูดยังไม่ทันจบคำ ปลิดวิญญาณใน มือซูลัวก็สะบัดเข้าที่ศีรษะนางอย่างแม่นยำราวกับจับวาง

รอ? รออะไรกันเล่า แม่นางซูลัวความจำไม่ดีนัก นางไม่เคยจำความแค้น เคืองใดๆ เพราะเมื่อใดก็ตามที่มีความแค้น ซูลัวก็จะชำระเสียตั้งแต่ตอนนั้น ด้วยเหตุนี้จึงไม่รอให้หวงอีทันได้ตะโกนขอสงบบศึก ซูลัวก็รวบรวมพลังพิเศษ ในกายขึ้น จากนั้นก็ออกแรงเต็มกำลังแล้วฟาดแส้ใส่หวงอีอย่างหนัก

พลังแส้ในครั้งนี้สะท้อนฟ้าสะท้านแผ่นดิน ร่างหวงอีถูกสะบัดแส้ใส่ จนกระเด็นไปกระแทกกำแพงเมือง ทำเอากำแพงหนาพังครืนลงมา วินาทีที่ กำแพงถล่มลงมา เหมือนถูกถล่มด้วยแรงระเบิดจนพังย่อยยับ ไม่รู้ว่าไปโดน กลไกใดที่กำแพงเมืองเข้า บัดนี้ควันสีดำที่บดบังปกคลุมไปทั่วท้องฟ้า ควัน

เหล่านั้นโอบล้อมพื้นที่หลายร้อยตารางเมตรเอาไว้

“เมฆทมิฬ...” จ๊อบเหียนพึมพำออกมาเบาๆ สีหน้าฉายแววลับสนลั้งเล
“คราวนี้คงจะอำพรางตนไม่ได้แล้วจริงๆ เมฆทมิฬเป็นสัญญาณเตือนสีด้า
เซียวนะ” สัญญาณเตือนในเมืองเลี่ยนอวี่แบ่งออกเป็นสีขา สีส้ม ส่วนสีด้า...
เรียกได้ว่าเป็นสัญญาณเตือนระดับหนักหน่วงรุนแรงที่สุดแล้ว

Шу่ลั่วหน้าเปลี่ยนสี นางมองแล่ปลิดิวิญญูณในมืออย่างตกตะลึง
ยามนี้แล่ปลิดิวิญญูณขาดออกจากกันเป็นริ้วๆ ก่อนจะร่วงลงพื้น หญิงสาว
คิดไม่ถึงว่าความโกรธเพียงชั่ววูบจะทำให้เกิดผลที่ตามมาร้ายแรงเพียงนี้...
กำแพงเมืองถึงกับถล่มลงและเกิดสัญญาณเตือนสีด้าขึ้น นี่มันอำนาจพระระดับ
ใดกัน

นางจำได้ว่าตอนที่ออกแรงเมื่อครู่ ดูเหมือนเจ้าบ่าวสีชาดก็ผนวกกำลัง
ของมันร่วมด้วย... จึงคิดว่าพลังที่แข็งแกร่งขนาดนั้น ส่วนหนึ่งน่าจะมาจาก
บ่าวสีชาดนั่นละ

“เจ้า...เจ้า...” หลันอวี่เบิกตามอง Шу่ลั่วอย่างไม่อยากเชื่อ ริมฝีปากสั่น
พูดไม่ออกสักประโยค นางตะลึงงันไปแล้ว

“พวกเจ้าทั้งหมดต้องตายแน่!” หลันอวี่ชู ก่อนจะก้าวพรวดเข้าไปหา
หวงอวี่ หวงอวี่เป็นศิษย์คนโปรดของท่านอาจารย์ หากเกิดอะไรขึ้นกับอีกฝ่าย ถึง
ตอนนั้นตัวนางก็ต้องพลอยถูกท่านอาจารย์ตำหนิไปด้วย ตอนที่เห็นสภาพของ
หวงอวี่นางก็แข่งซาอ่อน แทบจะทรุดลงไปกองกับพื้น

สภาพของหวงอวี่ในยามนี้บรรยายด้วยคำว่า ‘อนาถ’ ไม่ได้เลยด้วยซ้ำ
ผมที่เคยดำขลับดูจากน้ำ บัดนี้ไหม้เกรียม ใบหน้าหมดจดงดงามเต็มไปด้วย
บาดแผลเหมือนน้ำแข็งที่ปริร้าวเป็นใยแมงมุมจากแรงทุบของกำปั้น... ทั้งน่า
สยดสยองทั้งน่าหวาดกลัว หลันอวี่หันกลับมาซึ่งตาสี Шу่ลั่วด้วยความเคียดแค้น
แม้แต่นางก็คิดไม่ถึงว่าสายตาของตนที่มอง Шу่ลั่วในเวลานี้จะแผ่ไปด้วยแว
วกริเกรงหวาดกลัว

Шу่ลั่วมองผู้คนที่สั่นสะท้านไปเพราะพลังอำนาจของตนด้วยท่าทางสนใจ

นางภูปลายจุมกแล้วถอยหลังไปหนึ่งก้าว พอหญิงสาวถอยไป บรรยากาศที่
เงียบสลัดก็ดูเหมือนจะถูกปลดปล่อยและกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้งในทันที

แววตาของจื่อเหียนจับจ้องมาที่ซูลั่ว นางสุดลมหายใจเข้าลึก “เรื่อง
นี้... ไม่จบง่ายๆ แน่”

“ข้ารู้” ซูลั่วผายมืออย่างจนใจ ไม่รู้ว่าหวังือตายไปแล้วหรือไม่ ถ้านาง
ตายไปจริงๆ เรื่องคงยุ่งยากขึ้นแน่

“แต่เจ้ามีป้ายเพชร ต่อให้ผู้เฒ่าทั้งสามมาเอง พวกเขาทำอะไรเจ้า
ไม่ได้” จื่อเหียนเอ่ยเสียงแผ่วกับซูลั่ว

ซูลั่วมองจื่อเหียนด้วยแววตาจนใจ “ปากเสียจริง” เวลานั้นซูลั่วลัมผัส
ได้ชัดเจนว่าผู้มิยุทธ์แข็งแกร่งสามคนกำลังพุ่งตรงมาทางนี้ด้วยความรวดเร็ว
และความรวดเร็วนั้นก็น่าสะพรึงยิ่งนัก

“ผู้ใดมาเยือนเมืองเลี่ยนอวี้ หากการต้อนรับขับสู้บกพร่องไปต้อง
ขอภัยด้วย” ผู้เฒ่าใหญ่ลอยละล่องจากกลางอากาศลงสู่พื้นดิน

ซูลั่วมองตามต้นเสียงนั้นโดยไม่รู้ตัว อีกฝ่ายเป็นผู้เฒ่าผมขาวเคราขาว
ดวงตาเป็นประกายวาววับ สีหน้าแจ่มใสมีชีวิตชีวา พลังยุทธ์ลึกล้ำเกินคาดเดา
ที่ดูน่าอัศจรรย์ยิ่งก็คือแววตานิ่งสงบราบเรียบไร้คลื่นอารมณ์ใดๆ เบื้องหลัง
เขาคือผู้อาวุโสอีกสองคน คนหนึ่งเป็นชายวัยกลางคนหน้าตาธรรมดา อีกคน
เป็นสตรีในชุดคลุมสีแดง

สตรีชุดแดงทอดสายตามองมา ตอนที่เห็นหวงอินนอนอยู่บนพื้นกับ
หลั่นอีที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวนั้น คิ้วนางก็ขมวดแน่น ก่อนจะก้าวยาวๆ
เข้าไปหาแล้วเหลียวตามอง ดวงตาคุ้งมฉายอำนาจออกมาทั้งที่สีหน้าเรียบเฉย
“ใครทำร้ายหวงอี” เสียงของนางราบเรียบ แต่กลับแผ่ไปด้วยรังสีสังหาร
เย็นยะเยือก

หลั่นอีมองหญิงชุดแดง ริมฝีปากสั่นด้วยความตกใจ แต่ก็ยังเผยแว
วตื้นตันยินดีออกมา ปลายนิ้วลั่นชี้ไปที่ซูลั่วอย่างไม่ลังเลเลยแม้แต่นิด

พรึบตานั้นทุกสายตาก็จับจ้องไปที่ร่างของซูลั่ว รวมทั้งผู้ที่อยู่ด้านหลัง

ผู้เฒ่าใหญ่

ตอนที่หญิงชุดแดงมองเห็นชูลัว สีสหน้านางก็ฉายแววสะพรึง นางมั่นใจว่าตนเองงามเลิศไม่เป็นสองรองใคร แต่ยามที่อยู่ต่อหน้าชูลัว... ความริษยาก็ผุดขึ้นในใจโดยไม่มีสาเหตุ นางยอมรับว่าแม่ในช่วงวัยที่นางงดงามที่สุด ความสะดวกของตนก็ยังเทียบแม่นางที่อยู่ตรงหน้าไม่ติด บางคนก็เกิดมาเพื่อทำให้ผู้อื่นเกิดความละอายใจ เป็นต้นว่าท่านประมุข... รวมถึงหญิงผู้นี้ด้วย

หลังจากตะลึงงันไปครู่หนึ่ง ประกายไฟก็ลุกโชนขึ้นในดวงตาหญิงชุดแดง ความโกรธเกรี้ยวมหาศาลโหมขึ้นในหัวใจ ทว่านางกลับไม่เอ่ยคำใดกับชูลัว แต่เบนสายตาไปที่หญิงอีกคนข้างๆ แทน

“จื่อเหยียน?” หญิงชุดแดงนิน้วนมองจื่อเหยียนด้วยสายตาเย็นเยือกพร้อมตวาดลั่น “เจ้ารู้ความผิดตัวเองหรือไม่!”

“จื่อเหยียนไม่รู้จะทำผิดอันใด” แม่ในใจนางจะกริ่งเกรง แต่เพราะอยู่กับชูลัวมานาน บุคลิกสงบนิ่งของอีกฝ่ายก็ซึมซับมาถึงตนด้วย นับประสาอะไรกับการที่มีท่านอาจารย์หนุนหลังอยู่อีกทั้งคน เจ้าตัวยังไม่หวาดหวั่นสิ่งใดทั้งสิ้น

“ช่างกำแหงนัก!” หญิงชุดแดงแค้นหัวเราะหยัน “เจ้าเป็นคนพาคณพวกลี้เข้ามาใช่หรือไม่” นางชี้นิ้วไปที่พวกชูลัว เหลือบตามองอย่างฉายแววเด็ดพันธ์ราวกับพวกนางเป็นแมลงวันน่ารังเกียจที่คร้านจะเอ่ยวาจาด้วยให้เสียเวลา

“ข้าเป็นคนพามา” สีหน้าจื่อเหยียนราบเรียบ ก่อนจะปรายตามองผู้เฒ่าสาม

ผู้เฒ่าสามถือตนว่าได้รับความเมตตาจากท่านประมุข เพราะเหตุนี้นางจึงวางอำนาจบาตรใหญ่ไปทั่วเมืองเลี่ยนอวี่ สถานะของนางก็สูงศักดิ์ตามไปด้วย เหล่าผู้อาวุโสที่เหลือจึงแสวงล้อมตาข้างหลังตาข้าง จนอีกฝ่ายติดนิสัยเอาแต่ใจและไร้เหตุผล

อันที่จริง... จื่อเหยียนยกยัมมุ่มปาก ท่านอาจารย์ก็แค่เห็นแก่หน้านาง

เท่านั้น หาได้ออกเอาใจรักใคร่เอ็นดูอีกฝ่ายเท่ากับซูลัวไม่ แต่คำพูดนี้
จื่อเหียนไม่มีทางเอ่ยกับผู้เฒ่าสามเน่

“อย่าบอกว่อกออกไปข้างนอกแค่นี้ก็ปีกลิมกฏเมืองเลียนอวีไปเสีย
สิ้นแล้ว! ในเมื่อเจ้าเป็นผู้พาเข้ามา เช่นนั้นก็จงจัดการคนเหล่านี้เสีย” ผู้เฒ่า
สามมองจื่อเหียนด้วยแวตาดูแคลน เพราะตำแหน่งธิดาเทพที่ควรจะมีบอด
ให้ศิษย์ของนางกลับถูกจื่อเหียนแย่งชิงไป เหตุนี้ผู้เฒ่าสามจึงเผยแวตา
เป็นศัตรูกับจื่อเหียน และคำว่าจัดการที่นางเอ่ยถึงก็คือลงมือสังหาร

จื่อเหียนพาคนนอกเข้ามาก็ให้นางสังหารสหายของนางไปเสีย... ผู้เฒ่า
สามน้ำมือโหดเหี้ยมแท้ๆ สม่กับคำกล่าวที่ว่า ‘ชิงยิ่งแก่ก็ยิ่งเผ็ด’

จื่อเหียนปรายตามองผู้เฒ่าสามอย่างเย็นชา นัยน์ตาเผยแววยั้ยหยัน
ผู้เฒ่าสามมองเห็นแวตาเป็นประกายระยับของจื่อเหียนก็ขมวดคิ้ว
แน่น อะไรทำให้จื่อเหียนใจกล้าจนไม่เกรงถึงเพียงนี้ นางมีสิทธิ์อันใด
กัน... ระหว่างที่ผู้เฒ่าสามคลางแคลงใจอยู่นั้น ผู้เฒ่าใหญ่ก็เบนสายตามาที่
ซูลัว ด้วยพลังยุทธ์ของเขาย่อมมองออกว่าซูลัวมีพลังยุทธ์แข็งแกร่งที่สุดใน
ในกลุ่ม แต่พลังยุทธ์ของแม่นางผู้นี้ก็น่าจะทำลายกำแพงเมืองจนเกิด
สัญญาณเตือนเมฆทมิฬได้

ผู้เฒ่าใหญ่จงใจเป็นอย่างยิ่ง

“ลงมือ!” ผู้เฒ่าสามโบกมือ ทันใดนั้นคนที่อยู่ด้านหลังนางก็กรูกันเข้า
ไล่กลุ่มซูลัวดุจสุนัขล่าสัตว์ ทำทางดุนร้าวหมาป่า ไม่ต่างจากเสือโหย ประหนึ่ง
จะแลเนื้อเดียวหนึ่งอีกฝ่ายออกเป็นชิ้นๆ

ซูลัวยืนกอดอกนั่งอยู่กับที่ กวาดมองไปรอบๆ ด้วยแวตาเย็นเยือก
มุมปากเผยรอยยิ้มเยาะ “หรือนี่คือวิธีรับแขกตามวิถีของเมืองเลียนอวี ไหน
ท่านประมุขกล่าวว่าเมืองเลียนอวีนั่นดีนักหนา ข้าว่าก็ไม่เท่าไรหรอก”

แวตาของผู้เฒ่าใหญ่สั่นไหว คำพูดที่ท่านประมุขเคยกล่าวไว้กับเขา...
ที่แท้คนที่ท่านประมุขต้องการจะปกป้องก็คือแม่นางตรงหน้าหรือ เช่นนั้น
ความเข้าใจผิดในครั้งนั้นคงเป็นเหตุให้เดือดร้อนหนักแล้ว ผู้เฒ่าใหญ่ปราดมอง

ผู้เฒ่าสามอย่างเวทนา แต่น่าเสียดายเหลือเกินที่ยามนี้ผู้เฒ่าสามทุ่มความสนใจกับการบรรยายอารมณ์ จึงไม่สังเกตเห็นแววตาของผู้เฒ่าใหญ่เลยแม้แต่นิด

“กล้าดูเคลนท่านประมุขอย่างนั้นหรือ สมควรตาย!” ผู้เฒ่าสามสะบัดแขนเสื้อ พลั่งวายุอันแข็งแกร่งกล้าสายหนึ่งพุ่งใส่ลำคอขาวเนียนราวหิมะของชูลัวไม่รู้เป็นเพราะเหตุใดผู้เฒ่าสามถึงนึกอยากจัดการชูลัวให้สิ้นซากตั้งแต่แวบแรก ที่เห็นหน้า อาจเพราะชะตาไม่ต้องกันก็เป็นได้ ชูลัวกับนางคงถูกกำหนดให้เป็นคู่ศัตรูที่คอยจองเวรจองกรรมกันไม่มีที่สิ้นสุดอย่างแน่นอน

วายุสายนั้นรวดเร็วเกินจะคาดคิด ตอนที่ชูลัวมองเห็น พลังระลอกนั้นอยู่ห่างจากนางเพียงสามเชียวเท่านั้น... คราวนี้ร่างกายชูลัวตอบสนองได้เร็วกว่าความคิด หญิงสาวทรุดลงไปกับพื้น

รอบข้างเงียบสนิท... ชูลัวเงยหน้าขึ้นมอง จังหวะนั้นพลังวายุก็หยุดนิ่งลงก่อนจะพุ่งถึงลำคองาง และที่ทำให้ทุกคนต้องตกตะลึงก็คือเกิดเปลวเพลิงสีทองเข้าโอบล้อมวายุสายนั้นไว้จนมิด รังสีสังหารที่มาพร้อมกับพลังโจมตีไม่เล็ดลอดออกมาเลยแม้แต่น้อย หากมองจากระยะไกลดูราวกับเป็นเมฆสีแดงกำลังติดไฟลุกโชน

ชูลัวก็งุนงงด้วยเช่นกัน

ผู้เฒ่าใหญ่ลู่บเคราะห์าพาลางมองชูลัวอย่างขี้มกริม ก่อนจะเหลือบมองผู้เฒ่าสามแล้วเอ่ยเพียง “มีเรื่องอันใดก็จงพูดจากันดิๆ”

“ศิษย์พี่ใหญ่!” ผู้เฒ่าสามบันดาลโทสะขึ้นด้วยสีหน้าไม่พอใจ เมื่อครู่หากไม่ใช่ผู้เฒ่าใหญ่ช่วยเอาไว้ ป่านนี้ผู้เฒ่าสามก็คงลงมือสำเร็จไปแล้ว “แค่สังหารเจ้าเด็กปากไม่ลั่นกลั่นน่านมเท่านั้น ควรค่าแล้วหรือที่ศิษย์พี่จะยื่นมือเข้าแทรก” ผู้เฒ่าสามแค้นเสียงฮืออย่างไม่พอใจ

แววตาที่ชูลัวมองผู้เฒ่าสามเผยความไม่เป็นมิตรออกมา ผู้เฒ่าสามมีพลังยุทธ์สูงส่งกว่านางมาก หากไม่ใช่เพราะเมื่อครู่ผู้เฒ่าใหญ่ยื่นมือเข้าช่วยนางคงไม่รอด แต่นางอาจจะหนีเอาตัวรอดได้ในครั้งแรก คราวต่อไปคงไม่พ้นแน่ ชูลัวปรายตามองผู้เฒ่าสามด้วยแววตาเย็นชา ก่อนจะหยิบแผ่นป้ายหนึ่ง

ออกมาจากอกเสื้อๆ

ผู้เฒ่าสามแค้นเสียงหยัน “นั่งตัวดี ดื้อรั้นนักนะ น่าเสียดายที่ศิษย์พี่ใหญ่ช่วยเจ้าได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น เขาช่วยเจ้าอีกไม่ได้หรอก”

“แล้วถ้าเป็นคำสั่งจากท่านประมุขเล่า” ชูลิ้วหัวเราะหยัน

“ท่านประมุขมีหรือจะช่วยเจ้า” ผู้เฒ่าสามแค้นจะเงยหน้าหัวเราะ คำกล่าวนี้เป็นนิทานหลอกเด็กหรือไร

“ท่านประมุขต้องช่วยข้าอยู่แล้ว” ชูลิ้วชูป้ายเพชรที่สองประกายแวววาวภายใต้แสงอาทิตย์แล้วแกว่งไปตรงหน้าผู้เฒ่าสาม สีน้หน้าของนางคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ป้ายเพชรนี้ ท่านมีหรือไม่”

แค่เหลือบมอง ผู้เฒ่าสามก็แข็งค้างไปทันที กายนางสั่นสะท้าน ดวงตาคู้งามเบิกกว้างและจับสิ่งที่ป้ายเพชรในตำนานซึ่งอยู่ในมือชูลิ้ว นี่... มันจะเป็นไปได้อย่างไร! เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด! ท่านประมุขจะมอบป้ายเพชรให้เด็กผู้นี้ได้อย่างไร!

“เออมานี่!” ผู้เฒ่าสามยื่นมือออกไปหมายจะหยิบเอาป้ายเพชรในมือชูลิ้ว

ชูลิ้วแค้นหัวเราะหยัน ผู้เฒ่าสามยังไม่ทันได้สัมผัสแผ่นป้ายของนาง นางก็โยนป้ายเพชรแผ่นนั้นไปให้ผู้เฒ่าใหญ่ “ขอผู้เฒ่าใหญ่โปรดตรวจสอบว่าป้ายเพชรแผ่นนี้เป็นของจริงหรือของปลอม สำหรับคนอื่นข้าหาได้เชื่อถือไม่ หากจงใจสลับเปลี่ยนของข้าเล่า ถึงตอนนั้นจะให้ข้าไปร้องแกล่หากกระเซอเอา กับใครได้” ชูลิ้วยกยิ้มหยันที่มุมปาก แม้คำพูดนั้นจะเอ่ยกับผู้เฒ่าใหญ่ ทว่านางกลับมองผู้เฒ่าสามนิ่ง เช่นนั้นคนที่นางควรระแวง... แม้ไม่ต้องบอกก็รู้ดีว่าเป็นใคร

ผู้เฒ่าใหญ่มองชูลิ้วอย่างนึกขุ่น แวดตาดำยรอยยิ้มหัว หญิงสาวที่ท่านประมุขให้ความสำคัญได้ถึงระดับนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ ดูท่าคราวนี้ศิษย์น้องสามเป็นฝ่ายเสียเปรียบแล้ว

“เจ้า! นั่งตัวดี...” ผู้เฒ่าสามกััดฟันกรอด เตือดตาลงจนหัวเราะออกมา

ก่อนจะเบนความสนใจไปยังผู้เฒ่าใหญ่ แล้วจ้องมองศิษย์พี่ของตนด้วยดวงตาวาวโรจน์

พอสัมผัสกับป้ายเพชร ผู้เฒ่าใหญ่ก็รู้ว่ามีคนคือของจริง ตอนที่มองสบกับแวตารอคอยของผู้เฒ่าสาม สีหน้าผู้เฒ่าใหญ่ฉายแววมืดตาปราณี “เป็นป้ายเพชรของท่านประมุขจริงๆ หาใช่ของปลอมไม่ ศิษย์น้องสามลองดูเองเถิด” กล่าวจบผู้เฒ่าใหญ่ก็ประคองป้ายเพชรด้วยสองมือแล้วส่งให้ผู้เฒ่าสามด้วยความระมัดระวัง

ป้ายเพชรท่านประมุข ใครบ้างจะกล้ามองข้าม จะมีก็แต่ซูลัวเท่านั้น ที่ก่อนหน้านี้ก็จะโยนก็โยน เวลานี้พอเห็นท่าทางระมัดระวังของผู้เฒ่าใหญ่ หญิงสาวก็สะดุ้งในใจ ก่อนจะตระหนักได้ว่าเมื่อครู๋นางทำตามอำเภอใจเกินไปแล้ว ทำให้ซูลัวเข้าใจบางอย่างขึ้นมา... ถึงต่อให้เป็นผู้เฒ่าใหญ่ ยามที่ต้องเผชิญหน้ากับพ่อบุญธรรม อีกฝ่ายก็ต้องแสดงท่าทีกริ่งเกรงหวาดหวั่น

ผู้เฒ่าสามประคองป้ายเพชรไว้ในมือ ปลายนิ้วเรียวยาวไล่ไปบนลวดลายที่แกะสลักนั้น... ป้ายเพชรแผ่นนี้ นางวิงวอนมาแล้วหลายครั้ง ใช้สารพัดแผนการแต่ก็ยังไม่ได้มาครอบครอง นิ่งตัวดีผู้นี้กลับฉกมันไปเสียได้

ผู้เฒ่าสามจิกปลายนิ้วขาวราวแท่งหยกบนแผ่นป้าย ดวงตาคู่งามเหลือบมองซูลัว แวตานั้นดูจอสรวิษร้าย ทำเอาผู้คนที่อยู่ตรงนั้นหวาดหวั่นขึ้นในใจ และพากันถอยกรูดไปด้านหลัง สายตาของผู้เฒ่าสามนำหวาดกลัวกันไป

พลັงกดันอันแข็งกล้าหนักหน่วงแผ่ซ่านออกมาจากผู้เฒ่าสาม กดทับซูลัวจนเกือบหายใจไม่ออก แวตาทองอีกฝ่ายประสงค์ร้ายอย่างปิดไม่มิด ซูลัวสบสายตานิ่ง รอยยิ้มที่แถมบนใบหน้าแฝงความหมายลึกซึ้ง

สีหน้าผู้เฒ่าสามยิ่งร้ายกาจขึ้น ตอนที่ทุกคนคิดว่านางกำลังระเบิดอารมณ์ออกมา ใครจะคิดว่าอีกฝ่ายกลับหัวเราะขึ้นมาเสียอย่างนั้น หัวเราะอย่างสดใสจนคนมองชนลูกชนพองไปหมด

“เจ้ามีชื่อเสียงเรียงนามใด” เสียงนางอ่อนหวานเหมือนต้นหลิวในสายลม

ท่าทางเริ่มสนิทสนมกลมเกลียว

“ซูลัว”

“ป็นี่อายุเท่าใด”

“ยังสาวกว่าท่านมากนัก” ซูลัวยิ้มกริ่มที่มุมปาก

ผู้เฒ่าสามหรือตาลง สีหน้าชะงักไปนิด ทว่านางก็ปกปิดเอาไว้เป็นอย่างดี ฝ่ามือยังลูบไล้ป้ายเพชรแผ่นนั้นช้าๆ รวากับกำลังใคร่ครวญบางอย่าง

ซูลัวหันไปสบตาผู้เฒ่าใหญ่ ก่อนจะถามกลับหัวเราะ “ป้ายเพชรแผ่นนั้น ผู้เฒ่าใหญ่นั่นแล้วใช่หรือไม่”

ผู้เฒ่าใหญ่ลูบเคราแพะ ก่อนจะพยักหน้าแล้วยิ้มให้ สีหน้าเต็มไปด้วย ความเมตตาปรานี

“ถ้าเช่นนั้น ผู้เฒ่าสามรับรองด้วยหรือไม่” ซูลัวหัวเราะพลางเลิกคิ้วขึ้น นางเบนสายตามามองผู้เฒ่าสาม พอเห็นท่าทางเสียดายของอีกฝ่าย ซูลัวก็ยิ่ง ลำพองใจมากขึ้น

ผู้เฒ่าสามกุมแผ่นป้ายแน่นขึ้น จากนั้นก็คลายออก นางหันมายิ้มให้ ซูลัวอย่างเป็นมิตร “ป้ายเพชรนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ด้วยพลังยุทธระดับ เจ้าย่อมปกป้องมันเอาไว้ไม่ได้แน่ ข้ายังจะนำภัยมาสู่ตัวอีก ข้าช่วยเก็บรักษา ให้แทนก็แล้วกัน”

พูดจบผู้เฒ่าสามก็เก็บป้ายเพชรไปทันทีโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น นางหา ได้ละโมภในความล้ำค่าของมัน เพียงแต่ป้ายนี้มียกเลี่ยนอายุท่านประมุข แค่นี้ก็ตรงนั้นก็อยากครอบครองมันไว้เป็นของตนแล้ว

“ป้ายคำสั่งที่ท่านประมุขมอบให้ ใครกล้าขโมย ใครกล้าแย่ง ผู้เฒ่าสาม มิเชื่อถือว่าอำนาจของท่านประมุขอย่างนั้นหรือ” ซูลัวมองผู้เฒ่าสามด้วย แววตาเย็นชา ป้ายเพชรนี้เพิ่มคะแนนได้ถึงห้าเท่า หากถูกผู้อื่นขโมยไปแล้วจะให้ นางเรียกร้องความเป็นธรรมกับใครได้เล่า

พอได้ยินคำพูดซูลัว ผู้เฒ่าสามก็ตะลึงงัน นางคิดไม่ถึงจริงๆ ว่านางตัวดี จะสามหาไปถึงเพียงนี้ ทำเอานางจะเก็บป้ายเพชรก็ไม่ได้ จะไม่เก็บก็ไม่ได้...

บรรยาการอวดกายดูกระอักกระอ่วนขึ้นมา

ผู้เฒ่าใหญ่หัวเราะลั่น “ศิษย์น้องสาม ยังไม่รีบคืนป้ายเพชรไปอีกหรือ หากเจ้าถูกใจจริงๆ รอท่านประมุขกลับมาค่อยขอท่านอีกแผ่นก็สิ้นเรื่อง”

ผู้เฒ่าสามกำมือแน่นจนข้อนิ้วขาวซีด หากง่ายตายดังคำพูดนั้น โฉน นางต้องละโมบอยากได้ป้ายเพชรแผ่นนี้อีกเล่า ของที่ผู้เฒ่าสามพยายามแทบ ตายก็ยังไม่ได้มาครอง นั่งตัวดิซูลัวกลับได้มาไว้ในมือง่ายๆ แบบนี้

เปลวไฟในใจผู้เฒ่าสามลุกโชน สถานการณ์ยามนี้ท่ามกลางสายตาคู่คน มากมาย ไหนจะยังท่าทีของผู้เฒ่าใหญ่ที่เข้าข้างอีกฝ่ายอย่างเห็นได้ชัด แบบนี้ แล้วนางจะทำเช่นไรได้อีก สุดท้ายผู้เฒ่าสามก็สุดลมหายใจลึก ก่อนมองซูลัว ตาขวางแล้วคืนป้ายเพชรให้

ผู้เฒ่าใหญ่หันมายกมือคารวะซูลัว “ในเมื่อแม่นางซุมมีป้ายเพชรที่ท่าน ประมุขมอบให้ นั่นก็เท่ากับว่าเจ้าเป็นศิษย์สายตรงของเมืองเลี่ยนอวี๋ ต่อไปใคร ก็กลั่นเกล้งเจ้าไม่ได้อีก วางใจเถอะ” อันที่จริงหากท่านประมุขมอบป้ายคำสั่ง ให้ด้วยมือตนเอง ก็เท่ากับว่ารับอีกฝ่ายเป็นศิษย์ในสำนักแล้ว ที่ผ่านมามาท่าน ประมุขยังไม่เคยมอบป้ายเพชรให้ผู้ใดมาก่อนเลย

ผู้เฒ่าสามมองซูลัวด้วยแวตาดำเย้นเยือก ก่อนจะหัวเราะพรีด “ศิษย์สาย ตรง? นางจะเป็นได้หรือ”

“เป็นได้หรือไม่ได้ก็ทำได้เกี่ยวกับท่าน ผู้เฒ่าใหญ่ ท่านว่าจริงหรือไม่” ซูลัวตอกกลับด้วยรอยยิ้ม

ผู้เฒ่าใหญ่พยักหน้าพลางยิ้มกริ่ม “แม่นางซูกล่าวถูกต้องแล้ว หากท่าน ประมุขว่าได้ ถ้าเช่นนั้นก็ยอมได้”

ดูท่าว่าผู้เฒ่าใหญ่คงจะเข้าข้างซูลัวอย่างไม่มีเงื่อนไขแล้ว สีหน้าผู้เฒ่า สามย่ำแย่ลงทุกที เพราะนางไม่ได้รู้ถึงข้อความที่ท่านประมุขฝากฝังไว้กับผู้เฒ่า ใหญ่

ในเมื่อผู้เฒ่าสามถึงขั้นลดตัวลงมาเพื่อเอาชนะคะคานกับเด็กรุ่นหลัง แบบนี้ ผู้เฒ่าใหญ่จึงทำได้เพียงปรายตามองจื่อเหียน ฝ่ายนั้นจึงบอกเล่า

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด ซ้ำยังย้ำว่าพวกหลันอีกับหวงอีทำตัวกำเริบเลิ่ส่าน หมายถึงสังหารนางเช่นไรบ้าง

หลังจากจื่อเหียนเล่าจบ ชูลัวก็โหม่ลิ้มเสริมขึ้นอีก “หากเมืองเลี่ยนอีไม่ต้องต้อนรับพวกเราถึงขนาดนี้จริงๆ เช่นนั้นเราก็ไปเถอะ ถึงตอนนั้นหากท่านประมุขกลับมา พวกท่านก็อธิบายกับเขาเองแล้วกัน” พูดจบชูลัวก็หมุนตัวแส้จะเดินจากไป จื่อเหียนและคนอื่นๆ จึงรีบตามหลันนางไปทันที

ผู้เฒ่าใหญ่ถลิ่งตาใส่ผู้เฒ่าสาม ก่อนจะเอ่ยเนิบๆ “พวกหลันอีทำไม่ถูกต้อง หากไม่ลงโทษจะเป็นเยี่ยงอย่างได้ ส่วนลงโทษอย่างไร...” ผู้เฒ่าใหญ่มิ่กริมพลางโยนเผือกร้อนให้ชูลัว “แม่นางชู เจ้าคิดเช่นไรก็ลงโทษไปตามนั้นแล้วกัน ข้าขอมอบสิทธิ์นี้ให้เจ้า”

ผู้เฒ่าสามเตือตดลอยู่ในใจ แต่ก็ไม่อาจทำทนายอำนาจผู้เฒ่าใหญ่ได้ จึงได้แต่ขุ่นขี้ แล้วปรายตามองชูลัวด้วยแววตาคมกริบ

ชูลัวลู่บคางอย่างประเมิน ในหัวครุ่นคิดอย่างรวดเร็ว ดวงตาเป็นประกายวาววับ ก่อนจะยกยิ้มที่มุมปาก จากนั้นก็เอ่ยถามผู้เฒ่าใหญ่ “ในเมื่อผู้เฒ่าใหญ่ยอมรับสถานะของข้า ไม่ทราบที่ท่านได้จัดที่พักให้ข้าแล้วหรือไม่”

แค่นางเอ่ยปาก ผู้เฒ่าใหญ่ก็เข้าใจจุดประสงค์ทันที จึงหัวเราะพลางลู่บเคราพะ “สถานพำนักย่อมจัดเตรียมเอาไว้แล้วอย่างเหมาะสม แต่ยังขาดสาวใช้ไปปิดกวาดเช็ดถู”

“สาวใช้เพียงคนเดียวเกรงว่าจะไม่พอ” ชูลัวม้วนผมเล่น สายตาที่มองผู้เฒ่าใหญ่ทั้งงุนงงและไร้เดียงสา

“สองคนเป็นอย่างไร” ผู้เฒ่าใหญ่ยังคงยิ้มตั้งชายชราผู้เปี่ยมเมตตา

ผู้เฒ่าสามถลิ่งตาใส่ผู้เฒ่าใหญ่ คิษย์ที่นางภาคภูมิใจกลับถูกลงโทษให้ไปเป็นสาวใช้ปิดกวาดเช็ดถู? แบบนี้ไม่เท่ากับตบหน้านางหรือไร เช่นนี้ก็เท่ากับว่านางปกป้องคิษย์ของตนเองไม่ได้

“ก็ได้ สองก็สอง” ชูลัวชี้ไปที่หลันอีและหวงอี จากนั้นก็เอ่ยขึ้นง่ายๆ ราวกับแม่ทัพเรียกตัวทหารแล้ว “นางสองคนก็ดูเหมาะสมดี”

“ไม่ได้!” ผู้เฒ่าสามขัดขึ้น “หวงอีเจิบหนัก ลมหายใจอ่อนแรง จะยืนก็
ยังทรงตัวแทบไม่อยู่ แล้วจะให้ไปเป็นสาวใช้ได้อย่างไร”

ข้อโต้แย้งนี้สมเหตุสมผลยิ่งนัก แต่ชูลี้กลับยิ้มกริ่มและหยิบขวดหยก
สีขาวออกจากแขนเสื้อ ก่อนจะเทโอสถสีแดงออกมาหนึ่งเม็ดแล้วยื่นไปตรง
หน้าผู้เฒ่าสาม

“โอสถห้ามเลือด... ชันจักรพรรดิ!”

ไม่เพียงแต่ผู้เฒ่าสามที่ตกตะลึง คนที่นี้ก็รู้อะไรเป็นอะไรดี โอสถ
ชันจักรพรรดิ... ต่อให้เป็นเมืองเลียนอวี่ก็ยังนับว่าหาได้ยากยิ่ง เพราะมีปริมาณ
น้อยนิด และถูกรอบครองโดยผู้มีพลังยุทธ์ชั้นสูงเท่านั้น ในจักรวรรดิปีลั่ว
ตอนนี้ ผู้ที่สามารถปรุงโอสถชันจักรพรรดิได้มีแต่ปรมาจารย์หรงอวินผู้เดียว
แต่ชูลี้กลับหยิบโอสถห้ามเลือดชันจักรพรรดิออกมา ช้างยังใจดีส่งให้คนที่
ประสงค์จะเอาชีวิตนางก่อนหน้านั้นเสียอีก...

วินาทีนั้นทุกคนแทบไม่อาจเอ่ยคำใดออกมา

ผู้เฒ่าสามจ้องหน้าชูลี้ด้วยสีหน้าอึมครึมตีความไม่ได้ นัยน์ตาลึก
เกินคาดเดา

แวตาดูผู้เฒ่าใหญ่ที่มองชูลี้ยังแฝงไปด้วยรอยยิ้ม คนที่ทำให้ท่าน
ประมุขหวงโยได้ถึงเพียงนี้ คนที่พกโอสถชันจักรพรรดิติดกายแบบนี้ ผู้เฒ่า
ใหญ่มั่นใจอย่างยิ่งว่าหญิงสาวผู้นี้ต้องเป็นคนที่มิเบื่องลิกเบื่องหลังอย่าง
แน่นอน

ผู้เฒ่าใหญ่ถอนใจยาวพลางยิ้มอย่างสงบนิ่งและมีเมตตา “เอาละ แม่
นางชูลี้ ตามข้ามา ข้าจะพาเจ้าไปชมเมืองเลียนอวี่ ที่นี่จะเป็นสถานที่ที่เจ้าต้อง
พักอาศัยหลังจากนี้” ผู้เฒ่าใหญ่ให้เกียรติชูลี้ราวกับเป็นแขกกิตติมศักดิ์
ท่าทางเช่นนี้ทำให้ทุกคนตะลึงงัน

ผู้เฒ่าสามกำหมัดแน่น จะข่มเหงกันเกินไปแล้ว!

ชูลี้กลับเดินกร่างผ่านหน้านางไปหาผู้เฒ่าใหญ่ ชูลี้รู้ว่าหลังจาก
เหตุการณ์ปะทะกันก่อนหน้านี้ ไม่ว่านางจะสำรวจหรือยอมลดตัวลงขนาดไหน

ปมแห่งความเป็นปฏิปักษ์ของนางกับผู้เฒ่าสามก็ไม่อาจสะสางได้อย่างแน่นอน ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็สู้ล่วงเกินให้เต็มที่ไปเลยเถิดกัน

ทุกคนได้แต่มองงวักงวายนอกหน้าต่าง ต่างมองกลุ่มคนแปลกหน้าเดินจากไป อย่างหน้ามืดวิงเวียน บรรดาผู้เฝ้าพิทักษ์ประตูเมืองก็เริ่มจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กันขึ้น

“เอ... ข้าไม่ได้ตามาผิดไปใช่ไหม ผู้เฒ่าใหญ่พาชมเมืองด้วยตนเอง”

“แม่นางผู้นี้เป็นใครกัน ข้าผู้เฒ่าสามยังถูกต่อว่าอย่างไร้หน้าถึงเพียงนี้”

“เจ้าดูออกหรือไม่ว่าผู้เฒ่าใหญ่เข้าข้างผู้ลี้ภัยนั้นอย่างเห็นได้ชัด ข้ายังหักหน้าผู้เฒ่าสามอีกด้วย แบบนี้นั้น... ผิดปกติไปหน่อยกระมัง”

“พวกเจ้าไม่ได้สังเกตหรือไม่ โอสถขึ้นจักรพรรดิเซียวหนา! แม่นางผู้นี้หนีภัยโอสถขึ้นจักรพรรดิออกมาง่ายๆ นั้น...” นางอยากให้ผู้คนริษยาจนกระทั่งเลือดเลยหรือไม่

“โฉนจึงไม่เป็นข้าที่ถูกทำร้ายกันหนอ”

“เหตุใดข้าถึงไม่เป็นอย่างหวอบ้างนะ”

หลายคนต่างพากันเสียชีวิต

เมืองเลียนอวี่กว้างใหญ่ไพศาลเป็นสิ่งที่ซูว์รู้ดีอยู่แล้ว ตอนที่ผู้เฒ่าใหญ่พานางเหาะไปกลางอากาศและกวาดตามองด้านล่าง นางถึงสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่ากำแพงเมืองทอดตัวยาวออกไปสุดลูกหูลูกตา

“พื้นที่นี้เป็นเขตชานเมือง มีขนาดเล็กอยู่สักหน่อย” ผู้เฒ่าใหญ่อธิบายแก่ซูว์ “ไม่ว่าจะเป็นการประกาศภารกิจหรือแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ล้วนแต่ทำขึ้นที่นี้ทั้งสิ้น”

ซูว์มองตามคำอธิบายของผู้เฒ่าใหญ่ นี่หรือที่ว่ามีขนาดเล็ก ในพื้นที่หลายสิบตารางลี้มีสิ่งก่อสร้างเรียงรายแน่นขนัด ผู้คนหนาแน่นจนนับไม่ถ้วน “เมืองเลียนอวี่มีผู้คนมากเหลือเกิน” ที่นี้เหมือนกับเมืองในโลกภายนอกทุก

ประการ แต่ Чуลั้วรู้ว่บรรดาผู้คนทีเ็นอยู่ตามตรอกซอกซอยเหล่านั้ หากหลุดไปย้งโลกภายนอก แต่ละคนจะมีอำนาจทีเ่งแกร่งจนทำให้เกิดความปั่นป่วนในสังคมได้เลย

“ทีเ็นี่เ็นเขตนอกเมือง คนทีเ้าอาศัยอยู่เ็นคนธรรมดาสามัญ” ผู้เฒ่าใหญ่หัวเราะ ก่อนจะพา Чуลั้วทะยานออกไปอีกรั้ชั้วยาม

ในระยะเวลาครั้ชั้วยาม Чуลั้วเหาะข้ามภูเขาสูงหลายลูก พอมาถึงเขตกลางเมืองทีผู้เฒ่าใหญ่กล่าวถึง พื้นทีบริเวณนั้นกลับหาได้ราบเรียบ แต่เ็นเนินเขาสูงต่ำสลับซับซ้อนกันไป ภูเขาแต่ละลูกสูงเทียมเมฆ ภายใต้แสงอาทิตย์เจิดจ้าและหมอกบางเบาท่ามกลางหุบเขา ให้ความรู้สึกราวกับอยู่ในดินแดนแห่งเทพเจ้า

“ทีเ็นี่คือเขตตัวเมือง” ผู้เฒ่าใหญ่ยิ้มพลางอธิบายให้ Чуลั้วฟัง “เจดียส์ีชาวทีอยู่ด้านหน้ามีนามว่เจดียส์ีเลียนอวี คนเมืองนี้ไม่มีใครไม่รู้จัก เตียวเจ้าค่อยให้จื่อเหียนอธิบายให้ฟังก็แล้วกัน” จากนั้นผู้เฒ่าใหญ่ก็พา Чуลั้วตระเวนไปรอบๆ ก่อนจะชี้ภูเขาลูกหนึ่ง “ยอดเขาชิงอว้นลูกนั้นเ็นทีพำนักของข้า แม่นาง Чу เจ้าอาศัยอยู่ที่ยอดเขาชิงอว้นก่อนก็แล้วกัน”

Чуลั้วล่งเ็นผู้เฒ่าสามอย่างใหญ่หลวง ผู้เฒ่าใหญ่กังวลว่ Чуลั้วจะรักษาชีวิตไว้ไม่ได้ แต่ก็ไม้อาจถ่ายทอดคำพูดของท่านประมุขทีเ่ยกกับตนเองให้อีกฝ่ายรับรู้ เพราะเหตุนี้เจ้าตัวจึงลำบากใจอยู่ไม่น้อย

Чуลั้วพยักหน้า นางเดินทางมาเพียงลำพังย้งไม่ว่าไร แต่มีกลุ่มของเป่ยเจินเอ็งติดตามมาด้วยเช่นนี้ นางจึงต้องรับผิดชอบชีวิตพวกเขาด้วย ฉะนั้นหากได้อาศัยอยู่กับผู้เฒ่าใหญ่ อย่างน้อยก็ไม่ต้องคอยระแวงระวังภัยจากผู้เฒ่าสาม

“พักอาศัยทีภูเขานอกเมืองไม่ได้หรือ” เมื่อครู่ Чуลั้วเ็นภูเขาทีซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางเมฆหมอกหนาทีบ ดูลึกลับซับซ้อนและให้ความรู้สึกอันตรายอยู่ในที

ผู้เฒ่าใหญ่หัวเราะพลางส่ายหน้า “บนภูเขานอกเมืองเต็มไปด้วยสัตว์

ร้ายนานา รวมทั้งราชันสัตว์อสูรที่แข็งแกร่ง แม้แต่ข้าเองก็ยังมีอาจต่อกร แล้วใครเล่าจะกล้าวางใจพักอาศัยที่นั่น ด้วยเหตุนี้เมืองเลียนอวี่จึงแบ่งพื้นที่ออกเป็นเขตตัวเมืองกับเขตนอกเมือง”

พอเห็นสีหน้าของซูลั่ว ผู้เฒ่าใหญ่จึงคิดว่าอาจเร็วเกินไปหน่อย หากจะบอกเรื่องราวของการฝึกฝนพรสวรรค์ให้ซูลั่วรับรู้ อีกฝ่ายจึงยังปากไว้รอให้มันใจในพลังยุทธ์ของหญิงสาวก่อนค่อยบอกก็ยังไม่สาย

ทั้งหมดเดินทางมาถึงยอดเขาชิงอวี่ในเวลาอันรวดเร็ว สมกับเป็นสถานที่พำนักของผู้เฒ่าใหญ่ ยอดเขาชิงอวี่นั่งตระหง่านสูงเทียมฟ้า โอบล้อมด้วยต้นไม้โบราณที่มีอายุยาวนานกว่าพันปี พืชพรรณเขียวชอุ่มครึ้ม ดูมีชีวิตชีวา โอวี่เคซุ่ซึ่มซึ่มแผ่ปกคลุมไปทั่วบริเวณ

ซูลั่วสุดลมหายใจลึก กลืนหอมอ่อนๆ ของใบไม้ทำให้เคลิบเคลิ้มจนยากจะถอนตัว “สถานที่ยอดเยี่ยม” นางพอใจกับสภาพแวดล้อมเช่นนี้ยิ่งนัก

ผู้เฒ่าใหญ่มอบเด็กกำพร้าให้ไว้ให้ซูลั่ว จากนั้นก็สับัดแขนเสื้อเหาะทะยานกลับไปยังเรือนพักของตน เพราะเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ ด้วยสถานะของผู้เฒ่าใหญ่ หากจัดการเองคงไม่เหมาะสม

มองเด็กกำพร้าใช้ตรงหน้า... ซูลั่วก็ถอนใจยาวออกมา สมกับเป็นเด็กกำพร้าของผู้เฒ่าใหญ่ หน้าตาหมดจด เครื่องหน้าชัดเจน ที่โดดเด่นสุดเห็นจะเป็นสง่าราศี แคปราดมองก็ให้ความรู้สึกสงบเยือกเย็นและเกิดความรู้สึกดีขึ้นได้

ที่ซูลั่วชื่นชมมากที่สุดก็คือ เด็กกำพร้าผู้นี้มีพลังยุทธ์ถึง... ขึ้นทเวซันผู้น่าแค่เด็กกำพร้าคนเดียวก็ยิ่งแข็งแกร่งกว่าพวกนางทั้งหมดเสียอีก ทำให้ซูลั่วรู้สึกละอายใจขึ้นมา หากเด็กกำพร้าใช้ลงมือกับพวกนางละก็... จ้อเหยียนและคนอื่นๆ ต้องเรียกว่าไร้ความหวังเลยด้วยซ้ำ ทว่าความมุ่งมั่นที่จะแข็งแกร่งให้ได้ก็ถ่มขึ้นในใจซูลั่วอย่างรวดเร็ว นี่อาจเป็นจุดประสงค์ที่ผู้เฒ่าใหญ่ส่งเด็กกำพร้าผู้นี้มาอยู่กับนางก็เป็นได้

เด็กกำพร้ามีนามไพเราะสมราศีว่า ‘ซิงเฟิง’ ซิงเฟิงพาซูลั่วและสหายไปที่เรือนบนไหล่เขา ก่อนจะเอ่ยกล่าวหัวเราะด้วยน้ำเสียงกระจ่างใส “นี่คือเรือนพัก

อาศัยของพวกท่าน หากมีสิ่งใดไม่พอใจบอกกล่าวได้ทุกเวลา”

ตัวเรือนซึ่งตั้งบนไหล่เขานั่นกว้างขวาง ประดับประดาด้วยศาลาชมทิวทัศน์ที่ก่อสร้างอย่างประณีตงดงาม เมื่อ Чуลัวและคนอื่นๆ เดินไปรอบๆ ก็แสดงท่าทีพอใจ แต่เนื่องจากเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย ทุกคนจึงแยกย้ายกันไปพักผ่อนยังห้องของตน

พระอาทิตย์ส่องแสงเจิดจ้าขึ้นทางทิศตะวันออก แสงแดดยามเช้า

สาดส่องผ่านละอองหมอกเบาบางลงมายังตัวเรือนอันสงบสุข

“แม่นางชู ผู้เฒ่าใหญ่ขอให้ท่านพักผ่อนอย่างเต็มที่ พรุ่งนี้ต้องเดินทางไปทดสอบพรสวรรค์” ซิงเฟิงเอ่ยเสียงเรียบ ยามมอง Чуลัว สายตาเขาฉายแววอิจฉาออกมา

การทดสอบพรสวรรค์... ใ้ว่าใครปรารถนาที่จะได้เข้ารับการทดสอบ

“การทดสอบพรสวรรค์คือสิ่งใดกัน” Чуลัวมีท่าทางงง

“ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์” ซิงเฟิงบอกด้วยน้ำเสียงแถมอิจฉา

“ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์นี่เอง!” จื่อเหยียนพลันตระหนักขึ้น นางมองซิงเฟิงด้วยสายตาไม่อยากเชื่อ “ผู้เฒ่าใหญ่ออกปากด้วยตัวเองเลยหรือ”

“ถูกต้อง” ซิงเฟิงเอ่ยกลับหัวเราะ

“ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์อะไรกัน” Чуลัวถามจื่อเหยียนด้วยสีหน้างง แต่จากบทสนทนาเมื่อครู่ก็พอจะเข้าใจว่าจื่อเหยียนจะต้องรู้บางอย่าง

จื่อเหยียนยิ้มเจิดจ้าราวกับบุปผาในฤดูใบไม้ผลิ นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงอิจฉา “ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์เหมือนดังชื่อเรียก สถานที่แห่งนี้เป็นที่รวบรวมผู้มีพรสวรรค์ในแผ่นดิน เป็นแหล่งฝึกฝนผู้ซึ่งเป็นทรัพยากรอันล้ำค่าที่สุดพูดกันตรงๆ เลยก็คือ ที่แห่งนี้เป็นดินแดนซึ่งมีแต่ผู้เปี่ยมพรสวรรค์อย่างแท้จริง การเดินทางเข้าไปหาใช้เรื่องที่ทำได้ง่ายๆ ยกตัวอย่างจากคนเมืองเลี่ยนอวี่ สองสามปีถึงจะมีใครเหยียบย่างไปยังค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์สักคน เกณฑ์การคัดเลือกนั้นสูงเป็นอย่างยิ่ง” จื่อเหยียนดวงตาเป็นประกาย “ผู้มี

พลังยุทธ์ชั้นต่ำสุดก็ยังอยู่ในชั้นหเวซันผู้นำ”

พลังยุทธ์ต่ำสุดก็ยังอยู่ในชั้นหเวซันผู้นำ... ชูลัวหัวใจสั่นระรัว มาตราฐานระดับนี้ ผู้ที่อยู่ในค่ายแห่งนี้ต้องไม่ธรรมดาเป็นแน่

“ในค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์เต็มไปด้วยทรัพยากรสำหรับการฝึกฝนมากมาย และทั้งหมดก็ล้วนชั้นยอด เพราะเหตุนี้เอง พอคนส่วนใหญ่ได้เข้าไปก็น้อยนักที่จะกลับออกมา ได้ยินว่าผู้มียุทธ์รายหนึ่งอยู่ที่นั่นนานสุดถึงหนึ่งร้อยปี!” แค่นี้ก็เหี้ยมเกรียมก็ยังไม่อยากเชื่อสักเท่าไร

“แต่พวกเราคงจะอนุญาตจะเข้ารับการทดสอบพร้อมกับเจ้าได้” จื่อเหี้ยมอดถอนหายใจอย่างเสียดายไม่ได้ เพราะคุณสมบัติในการทดสอบพรสวรรค์ของค่ายฝึกนี้คือ ผู้เข้ารับการทดสอบต้องมีพลังยุทธ์ชั้นหเวซันผู้นำนางกับเป่เจินอิงยังไม่บรรลุนั้นนั้น หากวิเคราะห์จากลำดับการเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ตามปกติก็ต้องรออีกสองสามปีให้หลัง จื่อเหี้ยมถึงจะมีคุณสมบัติเข้าร่วม ตอนนี้นางมีพลังยุทธ์ชั้นสิบระดับสูง และอาจเลื่อนพลังยุทธ์ไปสู่ชั้นหเวซันผู้นำได้ทุกเมื่อ เพราะแบบนี้นางจึงมีความหวัง

“หากพวกเจ้าไม่ได้เข้าไปด้วยกัน เช่นนั้นข้า...” ชูลัวหัวหน้า พวกนางเดินทางมาเมืองเลี่ยนอวี่พร้อมกัน จะทิ้งคนอื่น ๆ ไว้แบบนี้ไม่ได้ ชูลัวยังเอ่ยไม่ทันจบ เป่เจินอิงก็ขัดขึ้น

“อย่าเขี้ยวอะไรแล้ว เจ้าลิมเจตนาธรรมที่เดินทางมายังเมืองเลี่ยนอวี่แล้วหรือ จุดประสงค์ที่เราเดินทางมาก็เพื่อฝึกฝนให้ตัวเองแข็งแกร่งขึ้น เพราะเหตุนี้ห้ามเจ้าพูดทำนองว่าจะล้มเลิกความตั้งใจเด็ดขาด” เป่เจินอิงมีสีหน้าเคร่งขรึมจริงจังอย่างที่ไม่มีใครเคยเป็น

“ถูกต้องแล้ว ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ไม่เพียงแต่เป็นค่ายที่รวบรวมผู้มียุทธ์ซึ่งมีพรสวรรค์ที่สุดในเมืองเลี่ยนอวี่ ยังมีอาจารย์เก่งที่สุด ทรัพยากรดีที่สุด สภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยที่สุด เป็นสถานที่ที่ผู้มีพรสวรรค์ทั้งหลายต่างปรารถนาจะเข้าไป โฉนเจ้าจึงจะละทิ้งไปง่ายๆ เล่า”

สีหน้าจื่อเหี้ยมเผยแววจริงจัง “เจ้าวางใจเถอะ พวกเราอยู่ที่นี้จะดูแล

ตัวเองให้ตี และขยันฝึกฝนเพื่อเข้าสู่ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ให้ไวขึ้น เจ้าไม่ต้องกังวลใจไป” จื่อเหยียนรู้ว่าท่านอาจารย์ให้ Чу ลั่วมาที่นี้เพราะหวังให้นางเข้าค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ มีเพียงที่นั่นที่จะทำให้พรสวรรค์ของนางก้าวไปได้ไกลกว่านี้ พอเห็นท่าทางจริงจังของทุกคน Чу ลั่วก็หัวเราะออกมาเบาๆ

วันรุ่งขึ้นขณะที่ Чу ลั่วยังตื่นไม่เต็มตา เรื่องที่นางจะได้รับการทดสอบ
ในค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ก็แพร่สะพัดไปทั่ว จนผู้คนในเมืองเลียนอวี้พากันตื่นตัวกับข่าวที่ได้ยิน

“พวกเจ้าพูดเรื่องตลกหรือไร ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์จะเปิดการทดสอบแค่ปีละครั้งเท่านั้น ช่วงเวลาทดสอบก็หาใช้วันนี่”

“แล้วอย่างไรเล่า คนผู้นั้นไม่เห็นผู้เฒ่าสามอยู่ในสายตาด้วยซ้ำ”

“ได้ยีนว่าผู้เฒ่าใหญ่ที่พบตัวยากยิ่งเป็นคนพานางมาเองวันนี้”

“เรื่องสำคัญที่สุดคืออะไร พวกเจ้ารู้หรือไม่”

“เรื่องอะไรหรือ”

“ได้ยีนว่าแม่นางผู้นั้น นาง...นางมีพลังยุทธ์เพียงชั้นสิบ!”

“หา!” พลันนั้นทุกคนก็ต่างตะลึงงันไปหมด เพราะรู้ดีว่าในค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์แห่งนี้ เกณฑ์ต่ำสุดก็ต้องมีพลังยุทธ์ขั้นต่ำชั้นผู้นำ สำหรับผู้มีพลังยุทธ์ชั้นสิบหาได้มีคุณสมบัติพอที่จะเข้าร่วมไม่

“สิทธิพิเศษ! นี่มันสิทธิพิเศษชัดๆ! ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย เห็นกฎเกณฑ์เป็นของเล่นหรือไร” หลายคนพากันต่อว่าอย่างไม่มีพ้อใจ

“โลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่าความยุติธรรมที่ไหนกันเล่า หากเจ้ามีปัญญาก็ทำให้ผู้เฒ่าทั้งสามมอบสิทธิพิเศษให้เจ้าสิ”

“พวกเจ้าว่าเหตุใดผู้เฒ่าทั้งสามถึงได้เปิดทางให้นางเช่นนี้”

“ได้ยีนว่านางครอบครองป้ายเพชร ว่ากันว่าท่านประมุขเป็นผู้มอบให้”

“เล่าลือกันว่าแม่นางผู้นั้นรูปร่างงดงามมาก งามกว่าสตรีล่มบ้านจมเมืองในประวัติศาสตร์ร้อยเท่าพันเท่า”

“เฮ้! เจ้ากล้าแต่งเรื่องของท่านประมุขหรือไร เมื่อชีวิตแล้วกรรมัง” พอเสียงหนึ่งตวาดลั่นขึ้น คนอื่นๆ ก็ไม่กล้าปริปากวิพากษ์วิจารณ์อีก ได้แต่บริภาษอย่างไม่ยอมแพ้ผู้นั้นในใจ

ผ่านไปพักใหญ่ เสียงหัวเราะก็ดังก้องขึ้น “พวกเจ้าจะร้อนใจไปทำไม อยู่เมืองเลี่ยนอวี่มาก็หลายปี เจ้าเคยเห็นผู้มีพลังยุทธ์ชั้นสิบคนใดผ่านเข้าไปในค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ได้อย่างนั้นหรือ”

พอได้ยินคำพูดนี้ทุกคนก็หัวเราะลั่นออกมา ถูกต้อง... ขนาดผู้มีพลังยุทธ์ชั้นทเวซันผู้นำลัคนจะเข้ารับการทดสอบยังเป็นไปได้ยาก นับประสาอะไรกับผู้มีพลังยุทธ์ชั้นสิบกันเล่า นี่มันรันทาที่ตายชัดๆ

หลังจากคิดเช่นนั้นแล้วทุกคนก็หัวเราะร่าออกมาด้วยความสบายใจ ตั้งตารอดูว่าเมื่อนางซูที่ได้รับสิทธิพิเศษจากท่านประมุขจะล้มลุกคลุกคลานวิ่งร้องไห้กลับมาอีกไหม

ซูลั้วติดตามผู้เฒ่าทั้งสามไปเข้ารับการทดสอบตั้งแต่เช้าตรู่ นางจึงไม่ได้ยินคำพูดชวนให้ขุ่นขี้เหล่านั้ แต่จื่อเหียนและสหายอื่นๆ กลับได้ยินเต็มสองหู ทำเอานางโมโหแทบตาย อยากเหวี่ยงหมัดออกไปจัดการคนเหล่านั้ ทว่าเปยเงินอิ่งได้ปรามเอาไว้

“แม้ว่าลั้วจะมีพลังยุทธ์เพียงชั้นสิบ แต่พลังยุทธ์ของนาง พวกเราก็อประจักษ์ชัดกับตาดี หรือแม้แต่เจ้าก็ยังไม่เชื่อว่าลั้วจะผ่านการทดสอบในครั้งนี้ได้” เปยเงินอิ่งเอ่ยกลั้วหัวเราะ

“ข้ายอมรู้ซึ่ถึงพลังยุทธ์ของลั้วลั้วอยู่แล้ว แม้พลังของนางจะอยู่ในชั้นสิบ แต่ก็ไม่แน่ว่าผู้มีพลังยุทธ์ชั้นทเวซันผู้นำจะต่อกรนางได้” ที่ผ่านมายุอดฝีมือมากมายยังถูกซูลั้วกำจัดลั้ไม่ใช่หรือ

“เพราะแบบนั้นอย่างไรเล่า เราจึงควรรอดูอยู่ด้านนอก รอให้ลั้วลั้วผ่านการทดสอบกลับมาค่อยดูคนเหล่านั้ตบปากตัวเองแล้วกัน สบายใจดีจะตาย” เปยเงินอิ่งยกไหล่

“แต่ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์... ก็เข้าไปยากจริงๆ นั้ละ” จื่อเหียนถอนใจ

ออกมาเลือกใหญ่ นางยอมอยากให้ชูลัวผ่านด่านได้อยู่แล้ว แต่หญิงสาวก็ไม่คาดหวังอะไรมากนัก เพราะรู้ว่าเป็นเรื่องที่ยากยิ่ง แต่เพราะผู้เฒ่าใหญ่ออกคำสั่งด้วยตัวเอง ครึ่งนี้ชูลัวจึงได้โอกาสที่หาได้ยากนี้มาครอง

ด่านทดสอบของค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์แบ่งออกเป็นสามด่าน ด้านที่หนึ่งคือ ‘ค่ายกลหุ่นนักรบสงคราม’ ซึ่งเฟิงพาชูลัวไปส่งด้านนอกค่ายกลหุ่นนักรบสงคราม จากนั้นก็ก้าวถอยไปด้านหลัง ก่อนยกมือเป็นสัญญาณให้ชูลัว “หากผ่านด่านได้ในเวลาหนึ่งชั่วโมงก็เท่ากับเอาชนะในด่านนี้ได้”

หนึ่งชั่วโมง? ระยะเวลาที่กำหนดให้ช่างโหดร้ายนัก

ก่อนมาจ้อเหยียนได้กำชับกับชูลัวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “หากยากเกินไปจำเอาไว้ว่าการรักษาชีวิตนั้นสำคัญที่สุด ครึ่งนี้ไม่ได้ยังมีครึ่งหน้า หลายคนทดสอบตั้งหลายครั้งถึงจะเข้าค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ได้”

เป่ยเจินเองก็หัวเราะแล้วเอ่ย “ถ้าไม่ผ่านละก็ ครึ่งหน้าพวกเราค่อยไปทดสอบพร้อมกันก็ได้”

“ไม่เอ่ยวจาบันทอนกำลังใจแล้วจะตายหรือไรกัน” ชูลัวค่อนข้างรีบ “เอาละ ข้าจะจำเอาไว้ ความปลอดภัยมาเป็นอันดับแรก ชาร์กชีวิตยิ่งกว่าพวกเจ้าทุกคนเสียอีก” หลังจากเน้นย้ำกับตัวเองแล้ว ชูลัวก็มองประตูไม้สีดำสนิทตรงหน้า ก่อนสุดลมหายใจลึกแล้วค่อยๆ ผลักเข้าไป

ประตูไม้สีนวลกว้างสิบเมตร สูงยี่สิบเมตร หลังบานประตูเป็นลึงก่อสร้างทรงกลมขนาดใหญ่ ส่วนภายในจะเป็นเช่นไรนั้นคงมีแค่คนที่เข้ารับการทดสอบเท่านั้นที่รู้ดี

เรื่องที่ชูลัวเข้ารับการทดสอบในค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์เล่าลือไปทั่ว ผู้คนมากมายมารวมตัวกันอยู่ที่ค่ายกลหุ่นนักรบสงคราม หนึ่งในนั้นคือกลุ่มคนที่เดินทางกันมาอย่างเอิกเกริก ท่าทางน่าเกรงขาม ผู้นำกลุ่มคือสตรีสวมเครื่องแต่งกายสีเขียว ด้านหลังนางคือชายหนุ่มหญิงสาวกลุ่มใหญ่ ใบหน้าแต่ละคนบึ้งตึงราวกับนักเลงโต

“คนจากตำหนักหมิงเยว่!” ใครบางคนตาไว แคปราดมองก็จำได้ทันที

“นางคือลวี่อ!”

“คิดไม่ถึงว่าแม่นางลวี่อจะพาคนมาด้วยตนเอง พวกนางจะทำได้กัน”

“ไม่รู้สิ แต่ดูท่าทางราวกับจะสังหารศัตรูอย่างไรอย่างนั้น” ผู้คนที่อยู่ตรงนั้นพากันทำสีหน้างุนพลงจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ข้อสรุปใด

“หลีกทาง!” ลวี่อินาคคนของนางเดินเข้ามาอย่างวางอำนาจ คนที่รายล้อมอยู่ต่างพากันเปิดทางให้ ลวี่อินปักหลักตรงตำแหน่งที่ดีที่สุดหน้าประตูค่ายทางขวาของประตูมีฉากภาพขนาดใหญ่ที่มองเห็นเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นในค่ายกลได้ทั้งหมด

ลวี่อปรามมองฉากภาพนั้น ก่อนจะมองคนรอบข้าง แค่วิวแวบนางก็จ่าจื่อเหยียนได้ ทันใดนั้นใบหน้าดังามก็บิดเบือน “ข้าคิดว่าใคร ที่แท้ก็ริดาเทพจื่อเหยียน คิดไม่ถึงว่าริดาเทพจะว่างงานถึงเพียงนี้” ลวี่อเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ แวดตาประสงคร้าย

จื่อเหยียนทอดมองลวี่อด้วยแววตาคมกริบ แล้วหันกลับไปมองฉากภาพอีกครั้งโดยไม่เอ่ยวาจาใด สีหน้าท่าทางของจื่อเหยียนสรุปออกมาได้คือ ‘เมินเฉย’

“จื่อเหยียน เจ้ากล้าเมินเฉยใช้อย่างนั้นหรือ!” ลวี่อเดือดดาลราวกับพายุลูกโหมกระหน่ำ เดิมทีลวี่อก็มีนิสัยหงุดหงิดง่ายเป็นพื้นเดิม นางระเบิดอารมณ์ได้งายราวกับดินปืน ไม่เช่นนั้นคงไม่กล้ามาหาเรื่องลวี่อถึงที่ด้วยท่าทางสามหาวเช่นนี้แน่

จื่อเหยียนยกมูมปากหยัน ไม่ละสายตาไปจากเดิมแม้แต่นิด ทำเมินเฉยใส่อีกฝ่ายชนิดไม่เห็นอยู่ในสายตา “เมินเจ้าแล้วจะทำไม” จื่อเหยียนยิ้มเยาะพลงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย ท่าทางไม่ใส่ใจ

ลวี่อโมโหจนเกือบกระโจนใส่อีกฝ่าย แต่ผู้ที่ติดตามมาช่วยกันรั้งนางไว้ “ศิษย์พี่ ห้ามต่อสู้ในเมือง ไจเย็นๆ อย่าเพิ่งโมโห”

ลวี่อขุ่นซึ่งจนใบหน้าบิดเบ้ แต่ก็จั้นปัญญาจะทำสิ่งใดได้ สุดท้ายจึงทำ

เพียงพ่นลมหายใจหนักๆ ออกมาอย่างหุดหิด ก่อนชี้หน้าจ้อเหยียนแล้วเอ่ยคำอาฆาต “เจ้าคอยดูเถอะ! สมญานามธิดาเทพจะต้องเป็นของอุ้ยว เจ้าจงหายไปเช่นไรก็จงคืนมาเสีย”

อุ้ยวหรือเทพธิดาอุ้ยวในตำนาน ศิษย์ที่ผู้เฒ่าสามภาคภูมิใจที่สุด และก็เป็นผู้มีพลังยุทธ์ชั้นยอดในหมู่คนรุ่นหลังแห่งตำหนักหมิงเยว เวลานี้เทพธิดาอุ้ยวอยู่ในค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ ไม่ได้กลับออกมาภายนอกบ่อยนัก แต่พี่น้องของนางยังคงคอยถือทางปกป้องเป็นอย่างดี

“หากมีปัญญาก็เรียกอุ้ยวออกมาทวงคืนเองแล้วกัน” จ้อเหยียนเอ่ยคำพูดเฉยชาเพียงเท่านั้น

“ศิษย์ที่อุ้ยวเป็นหนึ่งในห้าสิบของผู้มีพรสวรรค์แห่งค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ส่วนเจ้า หึๆ แม้แต่คุณสมบัติจะเข้ารับการทดสอบก็ยังไม่ มี ถือดีอะไรมาเปรียบเทียบกับศิษย์ที่อุ้ยว” ลวี่อิจายแววหย่นในสีหน้าอย่างชัดเจน มองจ้อเหยียนด้วยสายตาดูแคลน

จ้อเหยียนกำหมัดแน่น นิ้วเรียวกวากำเข้าหากันจนเส้นเอ็นปูดโปน “เจ้าพูดได้ถูกต้องแล้ว ตอนนี้อียังไม่มีคุณสมบัติพอที่จะเข้ารับการทดสอบ แต่ลัวลัวต้องผ่านการทดสอบในครั้งนี้นั่น” สีหน้าจ้อเหยียนกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง นางเอ่ยอย่างเนิบนาบ “ไม่นานอุ้ยวก็จะรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่เรียกว่าคู่ต่อสู้”

เทพธิดาอุ้ยวได้รับคำชื่นชมตั้งแต่เยาว์วัย ทำให้นางมีนิสัยหยิ่งผยองและไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา แต่อีกไม่นานก็จะรู้ว่าบางคนนั้นเกิดมาเพื่อเอาชนะนาง

ลวี่อิกับศิษย์ร่วมสำนักหาเชื่อคำพูดของจ้อเหยียนไม่ พวกนางมาที่นี่เพื่อดูเรื่องน่าขันของซูลัว “ฮาๆๆ” ลวี่อิกำเอาหัวเราะจนตัวงอ “น่าขันชะมัด น่าขันเสียเหลือเกิน ฮาๆๆ” นั่งหึ่งบ้านๆ ที่ไม่รู้ว่าจะโผล่ออกมาจากรูใด กล้ามมาเทียบชั้นกับศิษย์ที่อุ้ยวอย่างนั้นหรือ ได้หล้านี้ยังมีเรื่องตลกใดที่น่าขันไปกว่านี้อีกเล่า”

ไม่เพียงแต่ลวี่อิกำหัวเราะ คนอื่นๆ ก็พากันหัวเราะลั่นออกมาด้วย

หัวเราะจนตัวอ แทบจะเป็นตะคริวที่ท้อง

ผู้คนที่แห่มาดูเหตุการณ์ทั้งหลายได้แต่มองไปยังกลุ่มจื่อเหยียนด้วย แวตาเวทนาที่ใช้กับคนเขลา พวกเขาล้วนเห็นด้วยกับความคิดของลวี่อี่ เทพธิดาอู๋โยวนั้นเปี่ยมไปด้วยพรสวรรค์ล้ำเลิศ นางสูงส่งเหนือผู้ใด แล้วใครจะเอาชนะนางได้เล่า ทั้งยังไม่รู้ว่าต้องทำอะไรจึงจะชนะได้ ผู้คนในเมืองเลียนอวี่ล้วนแต่ประจักษ์แจ้งในพลังยุทธ์ของนาง

ท่ามกลางสายตาดูถูกดูแคลนและเหยียดหยาม จื่อเหยียนกับพวกเป่ยเงินอิงแทบระเบิดอารมณ์ออกมาด้วยความโมโห แต่พวกเขาที่สุดลมหายใจเข้าลึกๆ อย่างรวดเร็ว สะกดกลั่นความขุ่นซึ่งลง เป่ยเงินอิงเอ่ยออกมาเสียงเรียบเพียงประโยคเดียว “เวลาจะพิสูจน์ทุกอย่างเอง”

“ถูกต้อง เวลาจะพิสูจน์ทุกอย่าง” จื่อเหยียนเอ่ยอย่างหนักแน่นอีกครั้ง ทั้งคู่สบตากัน ต่างเห็นความหนักแน่นในสายตาของอีกฝ่าย จากนั้นก็เบนสายตาไปยังฉากภาพขนาดใหญ่ บัดนี้ฉากภาพสีขาวเปล่งแสงวาบขึ้นเงาร่างเล็กๆ ปรากฏขึ้นบนฉากภาพนั้น

ซูลวี่ที่อยู่ในค่ายกลหุ่นนักรบสงครามหาได้รับรู้ถึงการโต้เถียงภายนอกที่มีสาเหตุจากตัวนาง ภายในค่ายกลแห่งนี้รอบด้านมืดสนิท มองไม่เห็นแม้แต่นิ้วมือ ทันใดนั้นเองลำแสงหนึ่งก็สาดส่องเข้ามาครอบร่างซูลวี่เอาไว้

ซูลวี่ไม่พอใจกับสถานการณ์ในยามนี้เลยแม้แต่หน่อย นางระแวงระวังตัวมากขึ้นกว่าเดิม สอดสายสายตาไปทั่ว หูก็คอยฟังความเคลื่อนไหวเพื่อไม่ให้พลาดรายละเอียดใดๆ

แกล... สาก...

เสียงฝีเท้าดังแจ่มชัดขึ้นจากเบื้องหลัง ทั้งหนักแน่น มั่นคง และเป็นจังหวะ

หุ่นนักรบสงคราม! ซูลวี่หันหลังกลับอย่างรวดเร็ว เป็นหุ่นนักรบสงครามจริงๆ ด้วย นางคุ้นเคยกับเจ้าหุ่นนักรบสงครามนี้เป็นอย่างดี เมื่อครั้งที่อยู่ในแดนลี้ลับมังกรทะยาน นางก็เคยพบมันมาก่อน ซ้ำยังควบคุมมันเอาไว้ได้

อีกด้วย แต่เวลานี้หุ่นนักรบสงครามของนางไม่ได้เสฟไอเวเศษเข้าไป จึงได้แต่นอนแน่นิ่งไม่ตื่นไหวอยู่ในมิติของนาง และตอนที่มันสัมผัสได้ถึงเจ้าหุ่นนักรบสงครามนี้ จู่ๆ ร่างที่นอนที่นั่นก็ขยับเขยื้อนเล็กน้อย

ซูลัวยกมูมปากสูงขึ้นนิดๆ นางรู้ว่าเจ้าหุ่นนักรบสงครามในมิติต้องการหุ่นนักรบสงครามตนนี้ เสาะหาแทบตายกลับไม่เจอ บทจะได้ก็ได้มาง่ายๆ เสียอย่างนั้น เดิมทีซูลัวยังคิดว่าจะหาสมบัติที่มีไอเวเศษมาป้อนให้เจ้าหุ่นนักรบสงคราม เนื่องจากเวลานี้นางล่วงเกินผู้เฒ่าสามเข้าให้แล้ว การมีหุ่นนักรบสงครามคอยปกป้องย่อมปลอดภัยมากขึ้น แต่สมบัติที่มีไอเวเศษใดๆ ก็ไม่อาจเทียบกับหุ่นนักรบสงครามในค่ายกลแห่งนี้ได้ เพราะหุ่นนักรบสงครามย่อมเป็นอาหารอันโอชะสำหรับหุ่นนักรบสงครามด้วยกัน

ซูลัวรับรู้ถึงสายตาดิวกะหยาของเจ้าหุ่นนักรบสงครามในมิติยามที่มองไปยังเผ่าพันธุ์เดียวกัน ร่างของมันลั่นระริก ซูลัวค่อนข้างบออย่างหงุดหงิด ก่อนเอ่ยเสียงเนิบนาบ “สหาย ร้อนใจอะไรกันเล่า หุ่นนักรบสงครามพวกนี้ต้องเป็นของเจ้าแน่นอน”

“หึๆ” หุ่นนักรบสงครามหัวเราะเสียงแหบแห้งอย่างลำพอง มันพยักหน้าด้วยความพอใจ ก่อนจะนอนราบลงดังเดิม... เมื่อครู่มันสะดุ้งขึ้นมาด้วยความลึงโลด ทำให้พลังวิเศษที่เหลืออยู่ไม่มากถูกผลาญไปจนเกลี้ยง

หุ่นนักรบสงครามสามตนตรงเข้ามาหาซูลัวราวกับขับเคื่อนด้วยเครื่องจักร ทั้งสามตนนี้มีพลังยุทธ์ไม่ด้อยเลย อยู่ในชั้นสิบระดับกลาง หากปล่อยออกไปยังโลกภายนอกก็เรียกได้ว่าเป็นนักรบชั้นยอด แต่ในสายตาของซูลัวมันก็เป็นแค่... อาหารกลางวันของหุ่นนักรบสงครามของนางเท่านั้น

มันเดินเข้ามาอยู่ในวงล้อมแสง พริบตาันั้นเจ้าหุ่นที่แข่งที่อวากับท่อนไม้ก็เงยหน้าพรวด ดวงตาสาดประกายอำมหิต แค่วิเสสนั้นๆ นั้นดูเหมือนพวกมันจะกลับมามีชีวิตอีกครั้ง และซูลัวก็เปรียบเสมือนศัตรูคู่อาฆาตของมัน มันไม่ส่งเสียง ไม่สบตา แต่กลับพุ่งโจมตีเข้ามาพร้อมกันทันที ทั้งสามตนยืนโอบล้อมนางจากสามมุม ลัญญาณการต่อสู้ลั่นกริ่งขึ้น

ด้านนอกค่ายกลหุ่นกระบองสงคราม ผู้คนมากมายพากันชะเง้อมอง คอยติดตาม ต่างก็สนใจเฝ้ามองการต่อสู้ที่อยู่ด้านในด้วยความตื่นเต้นเป็น แฉว หุ่นกระบองสงครามทั้งสามตนนี้ไม่ว่าความเร็วหรือพลังกำลังล้วนไม่ด้อย นอกจากนั้นทั้งสามตนยังดาหน้าบุกเข้ามาพร้อมกัน พลังยุทธ์ที่เหนือกว่าถึง สามเท่าทำให้ซูลัวไม่อาจเผด็จศึกพวกมันได้อย่างรวดเร็ว

“พรีตๆ” ลวี่อ้อมเหตุการณ์จากฉากภาพนั้นอยู่ครู่ นางเห็นว่าเตี่ยว ซูลัวก็หลบ เตี่ยวก็เลียง จึงอดหัวเราะหยันออกมาไม่ได้ “พลังยุทธ์เยี่ยงนี้ ยังกล้ารับการทดสอบพรสวรรค์อีก แบบนี้ไม่น่าขันหรือไร”

ผู้ที่เห็นด้วยกับลวี่อั้นมีไม่น้อย ส่วนคนอื่นๆ ก็พากันวิพากษ์วิจารณ์ “ข้าจำได้ว่าการทดสอบเข้าค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์หลายปีที่ผ่านมา ผู้ เข้ารับการทดสอบต่างก็ผ่านด่านนี้ได้อย่างง่ายดายราวกับพลิกฝ่ามือ ไม่เคย เห็นใครเสี่ยงอันตรายในด่านนี้มาก่อนเลย”

“เพราะแบบนี้อย่างไรเล่า เกณฑ์ขั้นต่ำของผู้ที่จะเข้าค่ายฝึกผู้มี พรสวรรค์ได้จึงต้องมีพลังยุทธ์ขั้นทะวะชั้นผู้นำ เหตุผลอยู่ตรงนี้เอง”

“ด่านที่หนึ่งยังเป็นแบบนี้ เฮ้อ... ดูท่าว่าแม่นางซูลัวคงจะผ่านเข้าไป ไม่ได้แน่”

“ครั้งนี้ผู้เฒ่าใหญ่มองผิดไปจริงๆ”

“ไหนสายตาของท่านประมุขถึงได้...” วินาทีนั้นคำวิจารณ์ในทางลบต่อ ซูลัวมีออกมามาก และคำพูดเหล่านี้ก็ดังขึ้นรอบตัวจื่อเหยียน

ลวี่อียิ่งน่าชิงชังกว่านั้นมากนัก นางจงใจเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ จื่อเหยียน และโจมตีอีกฝ่ายด้วยคำพูด “ยังคิดจะเทียบชั้นกับศิษย์พี่อุโยวอีกหรือ เฮ้อ! ถือรองเท่าที่ศิษย์พี่อุโยวก็ยังไม่คู่ควร!” ลวี่อี่หัวเราะหยัน นัยน์ตาเต็มไปด้วย แฉวเหยียดหยาม พอนางเอ่ยออกมาเช่นนั้น สหายด้านหลังก็พากันระเบิดเสียง หัวเราะดูแคลน

“เอ... มีใครเทียบชั้นศิษย์น้องอุโยวได้ด้วยอย่างนั้นหรือ อยู่ไหนกันเล่า” เสียงแผ่วเบาดังขึ้นกลางอากาศ

“ศิษย์พี่หลิน!” พอเห็นผู้ที่มาเยือน ดวงตาของลวี่ก็สาดประกายวาววับ หลินปั่นหลี่ เขาเข้าสู่ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์เมื่อห้าปีก่อน พลังยุทธ์อยู่ในชั้นเยี่ยมยอด ซ้ำยังเป็นหนึ่งในผู้คลั่งไคล้หลงใหลเทพธิดาอุ๋โยว แต่หลังจากที่เทพธิดาอุ๋โยวเข้าสู่ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ ลำดับของนางก็เหนือชั้นกว่าอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว แต่ชายหนุ่มก็หาได้ริษยานาง ทั้งยังคงตามติดนางอย่างไม่รู้เบื่อ

ด้านหลังหลินปั่นหลี่คือบุรุษในชุดขาวผู้มีโครงหน้างดงามหล่อเหลา ดวงตาดำสนิทดูจนน้ำหมึก ทว่าทอประกายเย็นชา ท่าทางเคร่งขรึมจนผู้คนไม่กล้าเข้าใกล้

ชายหนุ่มชุดขาวเป็นหนึ่งในสมาชิกค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ หากวัดกันที่ลำดับ สถานะของเขาก็สูงกว่าหลินปั่นหลี่มาก

“ใครกันที่จะเทียบชั้นศิษย์น้องอุ๋โยว ชี้ให้ข้าดูหน่อยซิ” หลินปั่นหลี่สะบัดพัดในมือ ก่อนจะโบกอย่างเนิบนาบ

ลวี่อธิบายตามองจื่อเหยียนอย่างดูแคลน ก่อนชี้ไปที่ฉากภาพ “ฮิ คนที่อยู่在那นัอย่างไระละ จื่อเหยียนบอกว่าอีกหนอยแม่นางผู้นี้จะต้องเหนือชั้นกว่าศิษย์พี่อุ๋โยว ฮ่าๆๆ ศิษย์พี่หลิน ท่านว่าคำพูดนี้น่าขันหรือไม่”

หลินปั่นหลี่เลื่อนสายตาไปจับอยู่ที่ฉากภาพบ้าง หลังจากมองคร่าวๆ รอยยิ้มที่มุมปากเขาก็คลี่ออกน้อยๆ ก่อนมองประเนิ่นชูล้วงตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยแววตาดูแคลนแล้วหัวเราะเบาๆ พลางส่ายหน้า “เขานี้ข้าได้ยินว่าผู้เฒ่าใหญ่เปิดด้านการทดสอบเพื่อสรรหาลูกเป็นพิเศษ ข้านี้กว่าพลังยุทธ์และพรสวรรค์ของนางจะเยี่ยมยอดจนผู้เฒ่าใหญ่ยังต้องให้ความสำคัญ คิดไม่ถึงเลยว่าจะเป็นอย่างนี้... จ๊ๆๆ” แม้หลินปั่นหลี่จะเอ่ยไม่จบ แต่ทำทีเยาะหยันในน้ำเสียงของเขา ไม่ว่าใครก็ฟังออกทั้งนั้น

หากเทียบกับท่าทีเหยียดหยามของหลินปั่นหลี่แล้ว บุรุษชุดขาวที่อยู่ด้านหลังกลับมองไปยังฉากภาพด้วยแววตาเรียบเฉย สีหน้าจริงจังกว่าอีกฝ่ายมากนัก

พอได้ยินคำพูดของหลินปั่นหลี่ ลวี่ก็พลันจิตใจเบิกบานขึ้น นางรีบ

เอ๋ยฟองแล้วโอดครวญกับหลินปั้นหลี่ทันที “พลังยุทธ์ของแม่นางผู้นี้หาได้
เก่งกาจอะไร นางต้องมีคนหนุนหลังแน่ๆ พวกท่านไม่รู้อะไร นางกลายเป็น
ปฏิกิริยากับท่านอาจารย์เราต่อหน้าทุกคน ข้ายังกล้าลงมือกับหวงอีและ
หลันอี... หวงอีสนิทสนมกับศิษย์พี่อู๋โยวที่สุด หากศิษย์พี่อู๋โยวรู้ว่บัดนี้หวงอี
กลายเป็นคนไร้พลังยุทธ์ไปแล้ว ไม่รู้ว่นางจะซุ่มขึ้นซึ่งเพียงไหน”

หากลวี่อีเอ่ยชื่อผู้อื่น หลินปั้นหลี่ก็คงแค้มรับเท่านั้น แต่คนที่นางเอ่ย
ถึงคือเทพิดาอู๋โยว... ในฐานะผู้พิทักษ์ซึ่งซื่อสัตย์ต่อเทพิดาอู๋โยวมากที่สุด
ครั้งนี้หลินปั้นหลี่จึงออกหน้าแทนอย่างเต็มภาคภูมิ

หลินปั้นหลี่นวดหน้า “พูดแบบนี้ก็แปลว่พวกเจ้าคิดว่านางเก่งกาจ”
หลินปั้นหลี่หน้าตั้งขึ้นมาทันที

ลวี่อีเงินมีสีหน้าเรียบเฉย นิ้วหน้าเล็กน้อยแล้วเอ่ยเรียบๆ “พินิจดู
เอาเถอะ”

พอเห็นลวี่อีเงินมองซูลวี่ในมุมที่ต่างไปจากตน หลินปั้นหลี่ก็อดตะลึง
พริ้งเพริดไม่ได้ ชายหนุ่มรู้ว่ปกติลวี่อีเงินเป็นคนปากหนัก น้อยครั้งที่จะเอ่ย
ชื่นชมใคร เพราะเหตุนี้เองสายตาทที่หลินปั้นหลี่มองซูลวี่จึงเผยให้เห็นความ
ระแวดระวังไม่น้อย แต่ไม่ว่จะมองจากมุมไหนเขาก็ไม่เห็นสิ่งผิดปกติเลย
แม้แต่้อย เจ้าตัวเอามือถูปลายจุมูกพลางเหลือบมองลวี่อีเงิน

ลวี่อีเงินมีสีหน้าเคร่งขรึม ยามนี้เขาจับจ้องร่างซูลวี่บนฉากภาพไม่วางตา
มูมปากที่เคยเรียบตึงเป็นนิจยกสูงขึ้นเล็กน้อย

นี่มัน!... หลินปั้นหลี่แทบไม่ยักเชื่อ หรือว่มีสิ่งใดที่เขามองไม่ออก
ชั่ววินาทีนั้นเขานึกสงสัยสายตาดัวเองขึ้นมา จึงมองซูลวี่อย่างพินิจพิเคราะห์
อีกครั้ง

“ปกติศิษย์พี่ลวี่มีสายตาทที่เฉียบแหลมนัก แต่คราวนี้ข้าน้อยมิกล้าเห็น
ด้วย” หลินปั้นหลี่ไม่เห็นว่จะมีสิ่งใดผิดปกติ ยิ่งพอเห็นซูลวี่ยังติดพันอยู่กับ
เจ้าหุ่นนักรบสงครามอ่อนแอเหล่านั้น ก็ยิ่งดูแคลนมากขึ้นกว่เดิม “ถ้าจะว่
เรื่องพรสวรรค์ แม่นางผู้นี้อาจพอมืออยู่บ้าง แต่นางยังข้านัก พอถึงด้านที่สาม

ข้อด้อยนี้ก็จะทำให้เส้นทางในการทดสอบของนางต้องยุติลง”

ลั่วอี้เงินปรายตามองหลินปั้นหลี่อย่างไม่ใส่ใจ คิ้วขมวดเข้าหากันนิดๆ ไม่แสดงสีหน้าใดออกมา

“อ่อนแอเกินไป” หลินปั้นหลี่ส่ายหน้า

“เอ๊ะ!” ขณะที่ทุกคนทอดถอนใจนั้น จู่ๆ ใครบางคนก็ตะโกนขึ้นมาด้วยความแปลกใจ “หุ่นนักรบสงครามสามตนนั้น... หายไปไหนแล้ว!”

คำกล่าวนั้นทำให้ทุกคนตระหนกขึ้นพร้อมกัน หุ่นนักรบสงครามสามตนไปไหนแล้ว ไฉนจึงได้หายวับไปแบบนั้น

สิ่งน่าตะลึงนี้ไม่เพียงทำให้คนที่มุ่งดูเกิดความฉงน แม้แต่ยอดฝีมือผู้แข็งแกร่งอย่างหลินปั้นหลี่ก็ยังมองไม่ออกด้วยซ้ำ “ศิษย์พี่แล้ว?” น้ำเสียงหลินปั้นหลี่แผ่วแวลงน แต่ที่เขาคาดไม่ถึงก็คือ คีรูบดาบของลั่วอี้เงินขมวดมุ่นเข้าหากัน ก่อนเจ้าตัวจะส่ายหน้าซ้ำๆ แล้วเอ่ย

“ไม่เห็น”

หลินปั้นหลี่แปลกใจเป็นอย่างยิ่ง “หรือว่าเด็กนั้นจะมีจิตภพพา” แต่มิติภพพาส่วนใหญ่มีขนาดเล็ก กว้างอย่างมากก็ไม่กี่ตารางเมตรเท่านั้น เจ้าหุ่นนักรบสงครามสามตนนี้รูปร่างสูงใหญ่กำยำ มีหรือที่จะเก็บเข้าไปได้ ต่อให้เก็บเข้าไปได้จริง ชูลั้วก็ต้องกำจัดพวกมันให้สิ้นซากก่อนไม่ใช่หรือ

“สมกับเป็นหญิงบ้านนอกที่ไม่เคยผ่านโลกกว้างแท้ๆ เมื่อหุ่นนักรบสงครามตายไปแล้วก็เป็นเพียงขยะไร้ค่าเท่านั้น แต่นางกลับเก็บมันติดตัวไปด้วย ฮ่าๆๆ” ลั่วอี้หัวเราะลั่นอย่างดูแคลน

เป็นเช่นนั้นจริงหรือ... นัยน์ตาของหลินปั้นหลี่ฉายแววคลางเคลงใจ

ภายในค่ายกลหุ่นนักรบสงคราม ชูลั้วเก็บซากหุ่นนักรบสงครามทั้งสามตนที่แหลกละเอียดเข้าไปในมิติชนิดไม่เหลือเศษซาก เพราะเจ้าหุ่นนักรบสงครามของนางกำลังอ้าปากกว้างรอให้อ้อนอาหารอันโอชะแก่มัน

หลังจากเคี้ยวและกลืนสหายร่วมเผ่าพันธุ์ลงคอไปแล้ว เจ้าหุ่นนักรบ

สงครามก็ไม่ลืมวิจารณ์ “คุณภาพด้อย รสชาติเลว”

ซูว์ลุ่มองมันอย่างขุ่นๆ “ถ้าเช่นนั้นครั้งต่อไปยังต้องการอีกหรือไม่”

หุ่นนักรบสงครามถลึงตาใส่ซูว์ลุ่มองที่ “ต้องการ!”

ซูว์ลุ่มอง “...”

ปริมาณไอวีเศษจากหุ่นนักรบสงครามสามตนนี้คงไม่ต่างจากยุงตัวเล็กที่ตกลงในกระเพาะมนุษย์ ดูท่าเจ้าหุ่นนักรบสงครามของนางคงหิวโซน่าดู แต่หลังจากกำจัดหุ่นนักรบสงครามทั้งสามตนนั้นแล้ว แค่พริบตาเดียวซูว์ลุ่มองก็หน้าถอดสีอีกครั้ง เพราะจู่ๆ หุ่นนักรบสงครามมากมายก็ปรากฏขึ้นรอบตัวนาง พวกมันผุดขึ้นจากผืนดิน จากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสาม กระทั่งมีจำนวนถึงแปดสิบตน

ซูว์ลุ่มองสุดลมหายใจเข้าลึก แปดสิบตน... สมกับเป็นด่านสุดท้ายในการทดสอบแรก มิหนำ... สองสามปีถึงจะมีคนจากเมืองเลียนอว์ผ่านเข้าไปในค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์สักหนึ่งคน การทดสอบนี้ยากเย็นไม่ใช่เล่น

ภายนอกสนามทดสอบ ผู้คนมากมายพากันเบิกตากว้าง

“แปดสิบตน? โฉนจึงได้มากมายเพียงนี้” หลินปั้นหลือทาน เขาจำได้ว่าเมื่อครั้งที่เข้าทดสอบ หุ่นนักรบสงครามมีเพียงหกสิบสามตนเท่านั้น

“เมื่อครั้งที่เข้าทดสอบมีเพียงเจ็ดสิบสองตน” ลัว้อี้เจินเอ๋ยเสียงแผ่วลีหน้าดูผิดเพื่อนไปเล็กน้อย แต่ยามที่มองไปยังร่างเล็กบนฉากภาพนั้น นัยน์ตาสะท่อนแหวดกตะลึงออกมา

คนที่ผ่านการทดสอบถึงจะรู้ว่าปริมาณของหุ่นนักรบสงครามที่ออกมาในด่านสุดท้ายนั้นไม่ธรรมดาเลย ทำให้จำนวนที่ออกมาแบบลุ่มๆ ไม่ แต่เป็นผลจากการคำนวณอย่างละเอียดของค่ายกล โดยจะพิเคราะห์จากพลังยุทธ์ของผู้ทดสอบ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ยิ่งเป็นผู้ที่มีพลังยุทธ์และพรสวรรค์แข็งแกร่งเท่าไร จำนวนของหุ่นนักรบสงครามก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น และจำนวนแปดสิบตนนี้ก็แทบจะเรียกได้ว่าสร้างวงล้อมปิดตายได้เลยทีเดียว

“ระบบการคำนวณคงมิได้ผิดพลาดหรอกกระมัง” นังเด็กผู้นั้นแก่งาก

ขนาดไหนเชียวถึงได้เรียกหุ่นนักรบสงครามออกมาได้ถึงแปดสิบตน” หลินปั้นหลี่ขี้ตาอย่างไม่ว่าจะเชื่อ เขาคิดว่าหากไม่ใช่เพราะระบบมีปัญหาที่ต้องเป็นโลกใบนี้ที่พลิกคว่ำคะมำหายไปแน่ๆ

ลวี่อึกกลับไม่รู้เบื่องลิกเบื่องหลังเหล่านี้ พอเห็นหุ่นนักรบสงครามแปดสิบตนกรูเข้ามาล้อมชูลวี่ก็ดูมีอย่างตื่นตั้น “ดูซิว่าเจ้าจะหนีไปไหนพ้น เจ้าต้องมอดม้วยแน่!”

หลินปั้นหลี่ปาดเหงื่อ ก่อนจะมองลวี่อย่างจนคำพูด... ในใจเขากลับเห็นด้วยกับคำพูดของอีกฝ่าย แม้จะไม่ว่าเหตุใดหุ่นนักรบสงครามจึงออกมามากถึงเพียงนี้ เขาคิดว่าชูลวี่ผ่านด่านนี้ไม่ได้อย่างแน่นอน หากครานั้นเขาต้องเผชิญหน้ากับหุ่นนักรบสงครามถึงแปดสิบตนละก็คงล้มเหลวไม่เป็นท่า เขาคิดว่าชูลวี่สู้ตนเองไม่ได้ เพราะเหตุนี้นางจึงต้องพ่ายแพ้อย่างแน่นอน

ภายในค่ายกลหุ่นนักรบสงคราม...

ชูลวี่เคลื่อนไหวไปมาอย่างรวดเร็วปานสายฟ้า แทรกตัวผ่านหุ่นนักรบสงครามทั้งแปดสิบตนอย่างว่องไว นางไม่จำเป็นต้องใช้ไม้ตายอย่างมิติโน้มถ่วงเลยด้วยซ้ำ แต่เป็นเพราะหุ่นนักรบสงครามเหล่านี้มีพลังยุทธ์ไม่ต่างจากนางเท่าไรนัก จึงรับมือกับพวกมันลำบากพอสมควร

เวลานี้ชูลวี่ยังไม่คิดแสดงไม้เด็ดออกมา เพราะนางยังต้องฝ่าด่านที่สองและด่านที่สามอีก สำหรับด่านนี้... คนพวกนั้นมั่นใจว่านางจะต้องพ่ายแพ้ใช่หรือไม่ รอให้นางยอมจำนนอยู่สิท่า ทันใดนั้นชูลวี่ก็หันกลับมา ก่อนจะยิ้มเห็นฟันทั้งปาก รอยยิ้มเจิดจ้าราวกับดอกไม้ไฟ

พริบตานี้ผู้คนที่อยู่ด้านนอกก็พากันตะลึงงัน... เหมือนเวลาจะหยุดนิ่งอยู่กับที่ไปตลอดกาล อะไรคือการหันมายิ้มหวานให้ระหว่างการต่อสู้

ท่ามกลางความฉงนงงวยของทุกคน ชูลวี่ก็เริ่มปฏิบัติการทันที นางเคลื่อนไหวผ่านวงล้อมหุ่นนักรบสงครามที่มีปริมาณมากด้วยท่วงท่าสง่างาม สีหน้าผ่องคลาญราวกับกำลังหยอกเย้าเจ้าหุ่นนักรบสงครามดุร้ายเหล่านั้น

อันที่จริงซูลัวกำลังแหย่พวกมัน เพราะก่อนหน้านี้นางได้ศึกษาและทดสอบพวกมันมาอย่างละเอียด จนสุดท้ายก็ได้ค้นพบความลับหนึ่ง

จุดอ่อนของหุ่นนักรบสงครามเหล่านี้ไม่ได้อยู่ที่สมองหรือดวงตา แต่อยู่ที่สะดือต่างหาก สะดือของพวกมันไม่ถูกกับไฟ เพราะเหตุนี้ระหว่างที่ซูลัวหลบเลี่ยงพวกมันทีละตัว นางก็เล็งเป้าหมาย ก่อนจุดเพลิงจากบิวลีชาดขึ้นที่ปลายนิ้ว จากนั้นก็สัมผัสไปที่สะดือของหุ่นนักรบสงคราม เพียงเท่านั้นเจ้าหุ่นนักรบสงครามผู้น่าเวทนาจี้ก็สิ้นฤทธิ์

หุ่นนักรบสงครามที่มีพลังยุทธ์ชั้นสิบระดับสูง จะว่าเก่งกาจก็เก่งกาจ แต่หลังจากจับจุดอ่อนพวกมันได้แล้ว จะเรียกว่าอ่อนแอก็คงไม่ผิด พอซูลัวกดไปยังสะดือของพวกมันแล้ว หุ่นนักรบสงครามก็ยืนนิ่งไม่ดิ้นไหว จังหวะนั้นซูลัวก็ท่องอาคม ก่อนที่แสงสีขาวจะทอประกายวาบ จากนั้นหุ่นนักรบสงครามผู้น่าเวทนาจี้ก็ถูกหญิงสาวกวาดเข้าไปในมิติ หลังเข้าไปอยู่ในมิติแล้ว ชะตากรรมของมันจะยังดีอยู่อีกหรือ... แน่แน่นอนว่าไม่ เพราะที่นั่นยังมีหุ่นนักรบสงครามกระเพาะครากที่อ้าปากกรออาหาร ดังนั้นพอซูลัวโยนหุ่นนักรบสงครามเข้าไปในมิติ เจ้าหุ่นนักรบสงครามของนางก็เคี้ยวหุ่นนักรบสงครามกรั้วมอย่างเอร็ดอร่อย

ปกติเมื่อออกกระบวนท่าไปหนึ่งครั้ง ซูลัวจะจัดการหุ่นนักรบสงครามได้หนึ่งตน เพราะในตอนแรกหุ่นนักรบสงครามมีปริมาณมหาศาล รุมล้อมหญิงสาวชนิดมีดฟ้าผ่ามั่วดิน คนอื่นๆ จึงไม่สังเกตเห็นความผิดปกติดังกล่าว กระทั่งหุ่นนักรบสงครามเริ่มลดจำนวนลงจากแปดสิบเหลือหกสิบตน จากหกสิบเหลือเพียงสี่สิบตน จากสี่สิบลดมาเป็นยี่สิบตน... ตอนนั้นเองทุกคนจึงได้พบความผิดปกติที่ว่านี้

“โ๊ะโอะ! แปลกจริง หุ่นนักรบสงครามหายไปไหนหมด เกิดอะไรขึ้นกันแน่” หลายคนพากันขี้ตามองภาพอันแสนพิลึกพิลั่นอย่างไม่อยากจะเชื่อ พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อนว่าหุ่นนักรบสงครามจะหายตัวไปได้ในระหว่างการต่อสู้

ล้วยี่มองจากภาพอย่างตกตะลึง สีหน้าแข็งค้าง สันหลังเย็นเยียบ
หลินปั้นหลี่ที่ตอนแรกยังบอกพัดในมือด้วยท่าทางสำราญใจบัดนี้หุบพัดลง
มือที่กำลังพัดขาวซีด เผยให้เห็นความว่าุ่นในจิตใจ

‘หุ่นนักรบสงครามหายไปไหนกัน’ เป็นเสียงในใจและข้อสงสัยของ
ทุกคนในที่นั้น

“ไหนหุ่นนักรบสงครามถึงได้หายไปแบบนี้ หรือว่าจะมีกลโกง” พอ
มีคนเอ่ยข้อสงสัยขึ้น คนอื่นๆ ก็สนับสนุนความคิดนี้อย่างรวดเร็ว

“ไม่ว่าจะมีกลโกงก็เป็นได้! พวกเจ้าได้ยินมาก่อนหรือไม่ว่าแม่นาง
ผู้นี้มีที่มาไม่ธรรมดา ก่อนหน้านี้ผู้เฒ่าใหญ่เป็นคนส่งนางมาทดสอบด้วย
ตนเองเชียวนะ”

“ว่ากันว่าท่านประมุขมอบป้ายเพชรในตำนานให้นางด้วย” ผู้คนพากัน
จับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์ คำพูดส่วนใหญ่ล้วนแต่เห็นพ้องว่าผู้ลี้ต้องอาศัย
กลโกงเป็นแน่

แวตาทาหลินปั้นหลี่สาดประกายฉงน เขาไม่เชื่อว่าจะใช้กลโกงใดใน
ค่ายกลด่านนี้ได้ เพราะหากมีการโกงจริง เช่นนั้นหลังจากนี้การทดสอบ
ของค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ก็คงเป็นเรื่องน่าขันไปเสีย

“นางมีพลังยุทธ์” ล้วยี่เงินยกมูมปากยิ้มบาง “แม่นางผู้นี้ น่าสนใจยิ่งนัก”

“ท่านคิดว่านางจะเอาชนะหุ่นนักรบสงครามที่มีพลังยุทธ์ชั้นสิบระดับสูง
ได้ในกระบวนท่าเดียวหรือ” หลินปั้นหลี่ทำสีหน้าไม่เชื่อ

ล้วยี่เงินส่ายหน้า “หากข้าเดาไม่ผิดละก็ ก่อนหน้านั้นนางคงฉวยโอกาส
ตอนที่เผชิญหน้ากับหุ่นนักรบสงครามซึ่งมีปริมาณไม่มากนัก จับจุดและ
หยั่งเชิงพลังยุทธ์รวมทั้งจุดอ่อนของพวกเขาจนเอาไว้แล้ว เจ้าดูกระบวนท่าของ
นางสิ นางจะโจมตีที่ตำแหน่งเดิมทุกครั้งไป”

คำอธิบายของล้วยี่เงินฟังดูเป็นเหตุเป็นผล หลินปั้นหลี่จำต้องยอมฟัง
คำพูดของอีกฝ่าย

หลินปั้นหลี่แค้นเสียงเยือก “หากจะให้ช่วยยอมรับนาง อย่างน้อยก็ต้อง

ผ่านไปได้ทั้งสามด่าน และเข้าสู่ค่ายฝึกผู้มีพรสวรรค์ให้ได้เสียก่อน”

“อย่างน้อยก็มีสิ่งหนึ่งที่เจ้าต้องยอมแพ้นาง” ลั่วอี้เงินมองจากภาพ
น้ำเสียงแผ่วเบาดูจลวยลม

“สิ่งใดกัน” หลินปั้นหล่ถามขึ้นอย่างสงสัย

“มิตพิภพของนางใหญ่กว่าเจ้ามากนัก” ลั่วอี้เงินหัวเราะ พู่นักรบ
สงครามเกือบร้อยตน หากมิตพิภพไม่ใหญ่พอก็คงจะไม่หมดเป็นแน่

หลินปั้นหล่หิรตาลง จู่ๆ เขาก็นึกขึ้นได้ อุ๊ยเคยเปรยด้วยความ
เสียดายว่ามิตพิภพของนางเล็กไป พอคิดว่าหากตนได้มอบของขวัญจากใจ
ให้นางสักชิ้นละก็... เพียงเท่านั้นก็ทำให้หลินปั้นหล่จิตใจเบิกบานขึ้น เขาตอบไล่
ลั่วอี้เงินก่อนจะเอ่ยกลั้วหัวเราะ “ศิษย์พี่ลั่ว ขอขอบคุณท่านมาก”

ลั่วอี้เงินมองหลินปั้นหล่ด้วยแววตาฉงน ส่วนหลินปั้นหล่เองก็ทำได้
ขยายความเพิ่ม เอาแต่ยิ้มเจิดจ้าอยู่เช่นนั้น

บนฉากภาพ ชูลั่วจัดการพู่นักรบสงครามได้เกือบหมดแล้ว หลัง
จัดการกับพู่นักรบสงครามตัวสุดท้าย หญิงสาวก็ปิดฝันทัดมือออก

หกชั่วยาม

“มาแล้ว ออกมาแล้ว!”

หลังเสียงร้องแข็งแซ่ดังขึ้น ชูลั่วก็ก้าวออกจากค่ายกลพู่นักรบสงคราม
พอเห็นว่านางเดินออกมาอย่างปลอดภัย หลายคนก็เผยแววสับสนทางสีหน้า